

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ צְדִיקִים יְבוֹאוּ בוֹ

סֵפֶר

לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן

הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא, מִי כְמוֹהוּ מוֹרֶה, הַיּוֹצֵא בְקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה,
מִפִּי קֹדֶשׁ קְדָשִׁים, נְבוֹן לַחַשׁ וְחָכֵם חֲרָשִׁים. הֵלֵא הוּא כְבוֹד
אֲדוֹנָנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ, הָרַב הָאֱמֵת, הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ הָאֱמֵתִי,
נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, אוֹר יִשְׂרָאֵל וְקְדוּשׁוֹ, הַמְּפָרֵסם בְּכָל
קְצוֹי אֶרֶץ וְיָם רְחוֹקִים. שְׁמוֹ קֹדֶשׁ. מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ, הָרַב רַבִּי
נַחֲמָן זָכַר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָהּ, מְקַהֵלֶת בְּרִסְלָב, בְּהַרְבֵּה
הַיְהוּדִיק וְחֲסִיד, מוֹרְנוּ הָרַב שְׂמָחָה זָכַר צְדִיק לְבָרְכָהּ, בֶּן
לְאוֹתוֹ צְדִיק, הָרַב הַקְּדוֹשׁ הַמְּפָרֵסם, מוֹרְנוּ הָרַב נַחֲמָן
הָאֲרִידֵעֵנְקִיר זָכַר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָהּ. וּמֵצַד אִמּוֹ הַצְּדִיקָת
הַמְּפָרֵסֶמֶת בְּשֵׁם טוֹב, מֵרַת פִּיגָא זצ"ל. הוּא נִין וְנִכְד לְהָרַב
הַקְּדוֹשׁ, רַבֵּן שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, קְדוֹשׁ שְׁמוֹ, מוֹרְנוּ הָרַב
יִשְׂרָאֵל בְּעַל-שֵׁם-טוֹב זָכַר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָהּ. יִשְׂמַח
אֲבִידָ וְאִמָּךְ וְתַגֵּל יוֹלְדֶתְךָ. עֲטֶרֶת זְקָנִים בְּנֵי בָנִים. בְּזִכּוֹתֵם
יֵאִיר עֲלֵינוּ חֲסִדֵי דוֹד הַנְּאֻמָּנִים. וְנִזְכֶּה לְחֻזּוֹת בְּנֵעַם ה' פְּנִים
אֵל פְּנִים. חֵישׁ קַל מְהֵרָה נָשׁוּב לְצִיּוֹן בְּרַנְנִים. בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ
אָמֵן:

עִם פִּירוּשׁ

שְׁפָתַי תִּפְתָּח

אִידיש

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

1415 55 Street
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

כני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגדאוו

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפס ע"י

קרן הדפסה היכל הקודש

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

עריכה, הגהה והוצאה לאור ע"י

מכון עצתו אמונה

maebreslev@gmail.com

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת מאוד
עינינו, חיות נפשינו, עטרת
ראשינו, כבוד קדושת
מזן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

גלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.ג.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה

נדפס לזכות
מורינו ראש הישיבה שליט"א
וזגתו
אסתר גיטל תחי',

וילדיהם
שלמה ומשפ',
אלחנן חיים ומשפ',
מרים העניא זיסל ומשפ',
שמעון ומשפ',
נחמן נתן, יצחק דוד, צבי, רחל
לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל,
מלכה.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני
דוויחא, ויזכו לדרות רוב נחת וקדושה מכל יוצאי
חלציהם, אמן כן יהי רצון.

הַקְדָּמָה

דָּוֵד הַמֶּלֶךְ בְּעַט דְּעַם אֵיבְעֶרְשְׁטֹן (תהלים נא, יז): "ה' שְׁפָתַי תִּפְתָּח" הייליגער באשעפער, עפֿן מיר מיין מויל, "ופי יגיד תהלתך" איך זאל דיך קענען דאנקען און לויבן. ווייל צוליב דעם האט דער אייבערשטער באשאפן די וועלט, מיר זאלן וויסן און אנערקענען אז ער האט אלעס באשאפן, ער פירט אלעס, און אים דאנקען און לויבן. דאס איז וואס דער הייליגער רבי געבט אונז; ער לייגט אריין אין אונז א קלארע, לויטערע, ריינע אמונה, מען הויבט אן שפירן דער אייבערשטער איז מיט מיר, ביי מיר און נעבן מיר, און ווען מען איז זוכה דאס צו שפירן - עפֿנט זיך די מויל און מען הויבט אן רעדן צום אייבערשטן.

דער פירוש "שְׁפָתַי תִּפְתָּח" איז א גרינגע לייכטע פירוש אויפֿן הייליגן ספֿר לקוטי מוהר"ן. דער פירוש איז געבויט אויף די הייליגע ספֿרים פונעם גרויסן צדיק מוהרא"ש זכותו יגן עלינו: שפת הנחל, דרשות מוהרא"ש און ספֿר אשר בנחל; איבערגעטייטשט און געגעבן צו פארשטיין אויף א גרינגע וועג פאר די בני הנעורים, אז די היינטיגע מחות זאלן אויך האבן א טעם און א געפיל אינעם הייליגן ספֿר לקוטי מוהר"ן. זיי זאלן אויך קענען זוכה זיין צו וואס דער הייליגער רבי האט אונז געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן שמט) מען קען ווערן אן אמת'ער בעל תשובה דורכ'ן לערנען זיין ספֿר לקוטי מוהר"ן, און ווער עס וועט לערנען זיין ספֿר מיט אן אמת - וועט זיך אים אויפֿשטאפֿן אלע פארשטאפטע אדערן.

אִיךְ הָאֵב אַ נֶאֱמָען גֶּעגֶעבֶן דַּעם סִפֵּר "שְׁפָתַי תַּפְתָּח", ווייל דער הייליגער סִפֵּר לְקוּמֵי מוֹהֵר"ן עֶפְנֵט אויף די מויל צו רַעֲדֵן צוּם אַיִבֶּעֶרשְׁטֵן. חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה זָאגֵן (תְּרוּמוֹת א, ג): "סֵתָם חֲרַשׁ - שְׂאִינוּ שׁוֹמְעֵ וְאִינוּ מְדַבֵּר", טײַטשׁט דער הייליגער רַבִּי (לְקוּמֵי מוֹהֵר"ן חֲלָק א, סִימָן 8) פֿאַרװאָס רַעֲדֵט אַ מְעַנְטֵשׁ נִישְׁט צוּם אַיִבֶּעֶרשְׁטֵן? ווייל ער איז 'אינו שומע' בקול צדיקים, אז מען הערט נישט די ווערטער פון צדיקים - איז מען אן 'אינו מדבר', רעדט מען נישט צום באשעפער. אבער אז מען הערט זיך צו צום קול פון צדיק, מען לערנט דעם רבינ'ס ספר לקומי מוהר"ן - ווערט "שפתי תפתח", די ליפן עפענען זיך, מען הויבט אן רעדן צום איבערשטן.

אִיךְ אִין די װאַרט 'שְׁפָתַי' אִיז דא די װאַרט 'שְׁפָתַי' װײל דאָס אִיז געבױט אױפֿן הייליגן סִפֵּר "שְׁפָתַי תַּפְתָּח" און אִינעם אױת יו"ד אִיז מְרוֹמָז מײן נֶאֱמָען.

דער איבערשטער זאל רחמנות האבן אויף מיר, איך זאל קענען תשובה טון און פאררעכטן אלעס וואס איך דארף מתקן זיין; מײן נַפֶּשׁ, רוח וּגְשָׁמָה. איך זאל זיך נישט דארפן שעמען פון די הייליגע צדיקים, און מיר זאלן אלע שוין זוכה זיין צו די גאולה, ווען עס וועט זיין ו'מלך א'חד י'היה ל'כלם (יחזקאל לז, כב)

ה בַּחֲצוּצוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הֲרִיעוּ לִפְנֵי וְכו' (תהלים צח, ו)

א כִּי צְרִידָה כָּל אֶדָם לֹמֵר יַעֲדֵר מִעֲנֹשׁ דַּאֲרָף זֶאֶגֶן, 'כָּל הָעוֹלָם לֹא נִבְרָא' דִּי

גִּאנְצֵע וועלט איז נישט

באשאפן געווארן פאר

עפעס אנדערש - 'אלא

בשבילי' נאר פאר מיר.

אזוי ווי חכמינו זכרונם

לברכה זאגן (סנהדרין לו):

'חייב אדם לומר' א

מענטש איז מחויב צו

זאגן, 'בשבילי נברא

העולם' דער

אייבערשטער האט

באשאפן די גאנצע

וועלט נאר פאר מיר.

נמצא ווען א מענטש

לעבט מיט די

מחשבה, כשהעולם

נברא בשבילי אז די

גאנצע וועלט האט דער

אייבערשטער באשאפן נאר פאר מיר,

צריד אני לראות ולעין דארף איך זען און

זיכער מאכן, בכל עת א גאנצן צייט, בתקון

העולם אז די וועלט זאל זיין פארראכטן;

איך דארף אכטונג געבן נישט צו טון קיין

עבירות, ווייל מיט יעדע עבירה וואס איך

טו - בין איך גורם אז די וועלט זאל חרוב

ווערן. אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן

(קידושין מ:): 'עשה מצוה אחת' אז מען טוט

א מצוה, 'אשריו' איז מען געלויבט,

'שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף

זכות' ווייל מען האט איבערגעוואויגן די

גאנצע וועלט צו די גוטע זייט, מען איז

גורם אז די וועלט זאל האבן א קיום, 'עבר

עבירה אחת' און אויב חס ושלום מען

טוט אן עבירה - 'אוי לו' וויי איז צו דעם

מענטש; 'שהכריע את עצמו ואת כל

העולם לכף חובה'

וואס ער איז גורם אז די

וועלט זאל חרוב ווערן.

און אז די גאנצע וועלט

איז אנגעהאנגען

אין מיר - דארף איך

אכטונג געבן ולמלאות

חסרון העולם אנצופילן

די וועלט מיט גוטע

זאכן, ולהתפלל בעבורם

און מתפלל זיין פאר די

וועלט.

ווען מען הערט עפעס

א שלעכטע

נייעס, מען הערט

מענטשן גייען אריבער

צרות; אויב איז דאס

אלעס וועגן מיר, דאס

הייסט איך לעב מיט די מחשבה אז די

גאנצע וועלט איז פאר מיר באשאפן

געווארן, און יעצט הער איך אז עס איז דא

צרות, מענטשן ליידן, קומט אויס אז זיי

ליידן וועגן מיר; דארף איך תשובה טון

און אנהויבן דינען דעם אייבערשטן מער

ווי ביז אהער.

וועגן התפלה דאס דאווענען צום

אייבערשטן - הן בשני פנים גייט

אויף צוויי וועגן, הינו קדם גור דין אויב איז

נאכנישט באשטימט געווארן די גור דין -

מתפללין בסדר התפלה דאווענט מען אויף

די געהעריגע וועג, מען בעט דעם

ה

בַּחֲצוּצוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר

הֲרִיעוּ לִפְנֵי וְכו' (תהלים צ"ח)

א כִּי צְרִידָה כָּל אֶדָם לֹמֵר: כָּל

הָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֱלֹא

בְּשִׁבְלִי (סנהדרין לו). נִמְצָא

כְּשֶׁהָעוֹלָם נִבְרָא בְּשִׁבְלִי, צְרִידָה

אֲנִי לְרֵאוֹת וְלַעֲיֵן בְּכָל עַת

בְּתַקּוֹן הָעוֹלָם. וְלִמְלֵאוֹת חֶסְרוֹן

הָעוֹלָם, וְלִהְתַּפְּלֵל בְּעִבּוּרָם.

וְעַיִן הַתַּפְּלָה הֵן בְּשְׁנֵי

פְּנִים. הֵינּוּ קִדְּם גּוֹר

דִּין מִתַּפְּלִיִּין בְּסִדְּר הַתַּפְּלָה,

אייבערשטער באשאפן נאר פאר מיר,

צריד אני לראות ולעין דארף איך זען און

זיכער מאכן, בכל עת א גאנצן צייט, בתקון

העולם אז די וועלט זאל זיין פארראכטן;

איך דארף אכטונג געבן נישט צו טון קיין

עבירות, ווייל מיט יעדע עבירה וואס איך

טו - בין איך גורם אז די וועלט זאל חרוב

ווערן. אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן

(קידושין מ:): 'עשה מצוה אחת' אז מען טוט

א מצוה, 'אשריו' איז מען געלויבט,

'שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף

זכות' ווייל מען האט איבערגעוואויגן די

גאנצע וועלט צו די גוטע זייט, מען איז

גורם אז די וועלט זאל האבן א קיום, 'עבר

עבירה אחת' און אויב חס ושלום מען

טוט אן עבירה - 'אוי לו' וויי איז צו דעם

מענטש; 'שהכריע את עצמו ואת כל

העולם לכף חובה'

וואס ער איז גורם אז די

וועלט זאל חרוב ווערן.

און אז די גאנצע וועלט

איז אנגעהאנגען

אין מיר - דארף איך

אכטונג געבן ולמלאות

חסרון העולם אנצופילן

די וועלט מיט גוטע

זאכן, ולהתפלל בעבורם

און מתפלל זיין פאר די

וועלט.

ווען מען הערט עפעס

א שלעכטע

נייעס, מען הערט

מענטשן גייען אריבער

צרות; אויב איז דאס

אלעס וועגן מיר, דאס

הייסט איך לעב מיט די מחשבה אז די

גאנצע וועלט איז פאר מיר באשאפן

געווארן, און יעצט הער איך אז עס איז דא

צרות, מענטשן ליידן, קומט אויס אז זיי

ליידן וועגן מיר; דארף איך תשובה טון

און אנהויבן דינען דעם אייבערשטן מער

ווי ביז אהער.

וועגן התפלה דאס דאווענען צום

אייבערשטן - הן בשני פנים גייט

אויף צוויי וועגן, הינו קדם גור דין אויב איז

נאכנישט באשטימט געווארן די גור דין -

מתפללין בסדר התפלה דאווענט מען אויף

די געהעריגע וועג, מען בעט דעם

אייבערשטן ער זאל רחמנות האבן אויף אידן און חס ושלום נישט ברענגען קיין שלעכטע גזירות אויף מיה, אויף אידן און אויף די גאנצע וועלט, ואין צריך להלביש התפלה און עס פעלט נישט אויס צו באהאלטן די תפלות, כאילו מען בעט נישט א תפלה נאר מען דערציילט סתם א מעשה, אבֿל לאחר גזר דין אבער אויב מען האלט שוין נאכן גזר דין, צריך להלביש התפלה דארף מען באהאלטן די תפלות, כֿדי שלא יבינו המלאכים העומדים לשמאל אז די מלאכים וואס שטייען

ואין צריך להלביש התפלה, אבֿל לאחר גזר דין צריך להלביש התפלה, כֿדי שלא יבינו המלאכים העומדים לשמאל, ולא יקטרגו. כמו שכתוב (דניאל ה'): "בגזרת עירין שתגמין", הינו לאחר גזר דין, אזי "במאמר קדישין שאלתינן", אזי הצדיקים מלבישים שאלתם במאמר:

געראטעוועט צו ווערן, דעמאלט דארף מען מתפלל זיין מיט חכמה, כאילו מען דערציילט א מעשה, און אין די מעשה אריינלייגן תפלות, אז די שלעכטע מלאכים וואס ווילן ברענגען שלעכטס - זאלן נישט אויפכאפן אז מען וויל צעשטערן די גזירה. כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט (דניאל ה יד), נבוכדנצר האט זיך גע'חלום'ט די שלעכטע חלום ווי עס איז נגזר געווארן אויף אים די גזירה, 'בגזרת עירין פתגמין' מיט די גזירה פון די מלאכים איז די רייד נגזר געווארן, 'במאמר קדישין שאלתינן' מיט די רייד פון די מלאכים איז די גזירה; לכאורה איז דער פסוק א דאפֿלט לשון, איז דער רבי מגלה נאך א פֿשט; וואס טוט מען ווען עס איז 'בגזרת עירין פתגמין', ווען די מלאכים ווייסן שוין פון די גזירה? הינו לאחר גזר דין מען האלט שוין נאכן גזר דין, אזי דעמאלט איז די עצה - 'במאמר קדישין שאלתינן' במאמר קדישין די צדיקים זענען מתפלל אויף א וועג מען זאל נישט אויפפאסן אז זיי בעטן, מלבישים שאלתם במאמר זיי פארשטעלן זייערע געבעטן אין מעשיות, און נאר דער אייבערשטער, דער יודע מחשבות - ווייסט אז דאס איז תפלות, און אזוי זענען זיי מבטל די גזירה.

אויף די לינקע זייט, די מלאכים פון מידת גבורה און דין - זאלן נישט אויפכאפן און פארשטיין אז מען בעט תפלות צו מבטל זיין די גזירה, ולא יקטרגו און זיי זאלן נישט צעשטערן די תפלה, דעריבער דארף מען בעטן די תפלות אויף א פארשטעלטע וועג, כאילו מען דערציילט מעשיות. און אזוי איז יעדע מאל ווען א מענטש בעט דעם אייבערשטן זיינע תפלות, אויב איז נאכנישט נגזר געווארן א גזר דין, איז מען דן דעם מענטש צי ער איז ראוי מען זאל אננעמען זיינע תפלות; דער מלאך מיכאל איז מלמד זכות און דער סמ"ך מ"ם איז מלמד חוב, אבער נאכן גזר דין איז שוין דא א גרויסע קטרוג אויפן מענטש און עס איז זייער שווער

ב

אָבֵל אָבֵעַר אויב אזוי, אז עס איז דא צוויי וועגן ווי אזוי צו דאווענען, און ווען מען האלט שוין נאך די גזר דין

דארף מען דאווענען א באהאלטענע דאווענען, איד ודעין ווי אזוי קען

מען וויסן, בין קדם גזר דין אויב מען האט

נאכנישט גוזר געווען אין הימל די גזירה, בין לאחר גזר דין אדער מען

האט שוין יא גוזר געווען אין הימל די גזירה - צו וויסן ווי

אזוי מען זאל דאווענען צום באשעפער? על ידי

המצוות שאנו עושים דורך די מצוות וואס מיר

טוען, יבולין אנחנו לידע קענען מיר וויסן, בין קדם גזר דין אויב מען שטייט איידער

די גזירה, לאחר גזר דין אדער נאך די גזירה. ודוקא אבער נאר בשעושין המצוות

ווען מען טוט די מצוות, בשמחה גדולה כל כך מיט גרויס פרייליכקייט, מען האט אזא

שטארקע חיות פון די מצוה, מען פרייט זיך אזוי שטארק אז מען איז זוכה צו טון

די ווילן פונעם אייבערשטן - עד שאין רוצה בשום שכר עולם ביו מען דארף

נישט קיין באלוינונג אויף די מצוות וואס מען טוט, אלא הוא רוצה נאר מען וויל שזימין לו הקדוש ברוך הוא מצוה אחרת אז דער אייבערשטער זאל מזכה זיין מיט נאך א מצוה - בשכר מצוה זאת דאס זאל זיין

די שכר.

ווייל דער עיקר שלימות פון טון די מצוות איז - אז מען זאל צוקומען צו די

מדריגה, מען זאל זיך זייער פרייען מיט די מצוות, אז מען זאל נישט וועלן קיין שכה,

נישט וועלן קיין עולם הבא, נאר וועלן באקומען באצאלט צו

קענען טון נאך מצוות, און דאס איז די עולם הבא, אז מען קען טון

מצוות, דעמאלט ווערט מען נכלל אינעם אייבערשטן. אזוי ווי

דער הייליגער אריז"ל האט מגלה געווען פאר זיין תלמיד (הובא בהקדמת

ספר חרדים), אז ער האט זוכה געווען צו קומען צו זיינע הויכע מדריגות

דורך שמחת המצוות, ער האט זיך זייער געפרייט מיט די מצוות וואס ער האט

געטון אזוי ווי ער וואלט ווען געטראפן א גרויסן אוצר, און אזוי קען מען מבטל זיין

אלע גזירות. אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (במדבר רבה יח, יז): 'אם מסרת עצמך על

המצוות אויב א מענטש טוט די מצוות מיט די גאנצע הארץ, מיט די גאנצע חיות,

'אתה תעמד ותבקש רחמים על הגזרה לבטלה' ווען ער וועט מתפלל זיין אנועק צו נעמען די גזירה, 'הקדוש ברוך הוא

מבטלה בזכותך' וועט דער אייבערשטער מבטל זיין די גזרה אין זיין זכות.

במאמר חכמינו זכרונם לברכה אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (אבות ד, ב): 'שכר מצוה' די שכר פון א מצוה איז, אז

פון הימל העלפט מען דעם מענטש וואס האט געטון א מצוה - 'מצוה, מצוה, מען איז אים מזכה צו קענען טון נאך א מצוה, אים צו באצאלן אויף ביידע מצות; דער רבי טייטשט נאך טיפער: 'שכר מצוה, מצוה' דער צדיק ווען ער טוט א מצוה וויל ער גארנישט, ער דארף נישט קיין שכה, ער וויל נאר קענען טון נאך א מצוה, בי הוא נהנה מהמצוה בעצמה ווייל ער האט הנאה פון די מצוה אליין.

משה רבינו האט זוכה געווען צו די מדריגה, דינען דעם אייבערשטן אן וועלן באקומען שכה, נאר וועלן טון די ווילן פונעם אייבערשטן, וזהו החלוק שבין נבואת משה רבנו לבין נבואת שאר נביאים און דאס איז דער חילוק צווישן די נבואה פון משה רבינו צו די נבואה פון אנדערע נביאים,

כפרוש רש"י אזוי ווי רש"י זאגט אויפן פסוק (במדבר ל, ב) 'וידבר משה אל ראשי הממות וכו', זה הדבר אשר צוה ה', פרש רש"י זאגט רש"י: כל הנביאים נתנבאו אלע נביאים ווען זיי האבן נבואה געזאגט, כ"כ אמר ה" האבן זיי געזאגט די נבואה

מיט די ווערטער 'אזוי זאגט דער אייבערשטער', נוסף עליהם משה אבער משה רבינו האט געהאט מער פון זיי, שהתנבא ער האט נבואה געזאגט ב"זה הדבר' מיט די ווערטער 'פינקטליך אזוי זאגט דער אייבערשטער'; וואס איז די חילוק פון 'כה' און 'זה'? בי בחינת 'כה' ווייל ווען דער נביא זאגט 'כה אמר ה'' איז דאס נישט אזא קלארע נבואה, הוא עס איז, אספקלריא שאינה מאירה אזוי ווי א שפיגל וואס שיינט נישט, ו'זה הדבר' און ווען דער נביא זאגט די נבואה מיט די ווערטער 'זה הדבר', הוא איז דאס, בחינת אספקלריא המאירה ווי א שפיגל וואס שיינט.

וזהו החלוק שבין נבואת משה רבנו לבין נבואת שאר נביאים, כפרוש רש"י: "וידבר משה אל ראשי הממות וכו' זה הדבר אשר צוה ה" (במדבר ל, ב), פרש רש"י: כל הנביאים נתנבאו כ"כ אמר ה", נוסף עליהם משה, שהתנבא: ב"זה הדבר". בי בחינת "כה" הוא אספקלריא שאינה מאירה, ו"זה הדבר" הוא בחינת אספקלריא המאירה.

ואלו השתי בחינות נביאות יש בעבודת הבורא. יש אדם העושה המצוה בשכר עולם הבא, שאינו נהנה איינעם איז דאס נישט אזוי קלאר, אזוי אויך יש בעבודת הבורא איז ביים דינען דעם אייבערשטן, יש אדם העושה המצוה עס איז פארהאן איינער וואס טוט די מצות בשכר עולם הבא ווייל ער דארף שכר אין עולם הבא, שאינו נהנה ער האט נישט קיין

ואלו השתי בחינות נביאות אזוי ווי עס איז דא צוויי מדריגות אין נבואה, ביי איינעם איז די נבואה קלאר, און ביי איינעם איז דאס נישט אזוי קלאר, אזוי אויך יש בעבודת הבורא איז ביים דינען דעם אייבערשטן, יש אדם העושה המצוה עס איז פארהאן איינער וואס טוט די מצות בשכר עולם הבא ווייל ער דארף שכר אין עולם הבא, שאינו נהנה ער האט נישט קיין

היו נותנין לו עולם הבא
בשכרה אויב וואלט ער
נישט באקומען קיין
עולם הבא פאר די
מצות וואס ער טוט -
לא היה עושה אותה
וואלט ער נישט געטון
די מצוה, וזה בחינת
'בה' דאס איז אזוי ווי
די נביאים וואס האבן
נישט געזען די נבואה
אזוי קלאר, אספקלריא
שאינה מאירה נאר אזוי
ווי א שפיגל וואס
שיינט נישט; כמו אדם
שרואה איזה דבר מרחוק
אזוי ווי מען זעט עפעס
פון דערווייטנס - בן
הוא עושה המצוה
בשכיל שכרה הבא אזוי

הנאה מהמצוה בעצמה פון די מצוה אליין,
ער שפירט נאכנישט דעם אייבערשטן,
נאר ער טוט די מצות ווייל ער גלייבט אז
ביים סוף וועט מען אים באלוינען, אלו לא

מהמצוה בעצמה, אלו לא היו
נותנין לו עולם הבא בשכרה,
לא היה עושה אותה, וזה
בחינת "בה", אספקלריא
שאינה מאירה. כמו אדם
שרואה איזה דבר מרחוק, בן
הוא עושה המצוה בשכיל
שכרה הבא לעת רחוקה, הינו
אחר עולם הזה.

ושלום שכר נקרא בשם
נביא, כי ראשי
תבות של: יבא ברנה נשא
אלמותיו, ושם בפסוק הזה
נרמז על שלום שכר (תהלים
קכ"ו): "הלוך ילך וכבה נושא
משך הורע", שמצמער

כאילו מען זעט דעם
אייבערשטן, און דאס
איז די שכר וואס מען
באקומט פארן טון די
מצות; ווייל ווען מען
איז זוכה צו טון מצות,
און ווער רעדט נאך אז
מען טוט די מצות
פרייליכערהייט - שיינט
אויפן מענטש די
שכינה הקדושה, מען
איז זוכה צו גלוי
שכינה, און אפילו
דער מענטש זעט
נאכנישט און שפירט
נאכנישט דעם
אייבערשטן - איז ער
אזוי ווי א שפיגל וואס
שיינט נאכנישט,
אפער ביים סוף וועט

אויך דער וואס טוט מצות צו באקומען
שכר, יעצט זעט ער נישט די ליכטיגקייט
פון די מצות, יעצט איז אים טונקל, ער
טוט די מצות נאר צוליב שפעטער, לעת
רחוק פאר א ווייטע צייט הינו אחר עולם
הזה דאס הייסט פאר יענע וועלט.

ושלום שכר דאס באצאלן שכר אויף
מצות, נקרא בשם נביא ווערט
אנגערופן מיטן ווארט נביא, ווייל די
גאנצע זאך פון נבואה איז - אז מען איז
זוכה צו וואס עס שטייט אין פסוק (ישעיה

ער זוכה זיין צו שיינען.
כי ראשי תבות של ווייל די אנהויב פון די
פסוק 'יבא ברנה נשא אלמותיו, יבא
ברנה נשא אלמותיו - איז די אותיות
נביא, ושם בפסוק הזה אין יענעם פסוק,
נרמז רעדט מען, על שלום שכר פון
באצאלן שכר, אזוי ווי עס שטייט (תהלים
קכ"ו): 'הלוך ילך וכבה' ער גייט און וויינט,
'נושא משך הורע' דער וואס טראגט די
זומען צום איינזייען, אזוי אויך זייען די
אידן אין גלות די מצות מיט טרענן,

שְׁמַצְמַעַר בַּעֲשִׂיתָהּ בֵּימֵי טוֹן דִּי מַצְוָה הָאֵט עַר צַעַר, 'בֹּא יִבֵּא בְרִנָּה נִשְׂא אֱלֹמוֹתֵיו' אֹן עַר קוּמַט מִיט פְּרִייד בֵּימֵי צִאמְנַעֲמַעֲנֵן דִּי בֵּינְטְלַעַךְ תְּבוּאָה, שְׂיִשְׁמַח לַעֲתִיד דָּאס הֵיסֵט אַז שְׁפַעֲטַעַר וועט ער זיך פֿרִייען, בְּשִׂיבְבֵל שְׂכַר הַמְצוּוֹת ווען ער וועט באַצאַלט ווערן פֿאַר דִּי מַצּוֹת וואס ער האָט גֶעטוֹן, און דָּאס איז דָּא מְרוּמֵז, רֵאשִׁי תְּבוֹת שֶׁל יִבֵּא בְרִנָּה נִשְׂא אֱלֹמוֹתֵיו, אִין דִּי אָנְהוּיב פּוֹן דִּי ווערטער פּוֹן דִּי פֿסוק יִבֵּא בְרִנָּה נִשְׂא אֱלֹמוֹתֵיו - רֵאשִׁי תְּבוֹת נְבִיא אִיז דָּא דִּי וואָרט נְבִיא.

אַבְל נְבִיא אָבַעַר דְּעַר נְבִיא שְׁמַתְנַבֵּא בְּזֶה הַדְּבָר' וואס זעט דעם אייבערשטן פֿנים בְּפָנִים, שְׂאִינוּ רוּזְחָ בְּשִׂכַר הַמְצוּוֹת עַר דָּאַרְךָ נִישֵׁט קִיין שְׂכַר אויף דִּי מַצּוֹת, אֲלֵא רוּזְחָ בְּמַצְוָה בַּעֲצָמָה נֵאָר עַר וויל טוֹן נֵאָךְ אַ מַצְוָה, שְׂהוּא מִשְׁמַח כָּל כֶּף בַּעֲשִׂיתָהּ עַר פְּרִיִיט זיך אַזוי שְׂטאַרְק מִיט דִּי

בַּעֲצָמָה עַר אִיז אַזוי פְּרִיִילִיךְ מִיט דִּי מַצְוָה אַלִיין, בֵּי אִים אִיז דָּאס טוֹן דִּי מַצְוָה זִיין שְׂכַר, דָּאס איז זִיין עוֹלָם הַבָּא, וְזֶה בְּחִינַת נְבִיא אֹן דָּאס לִיגַט בִּיאַהאַלְטֵן אִינַעַם וואָרט נְבִיא, הִינּוּ שְׁלוּם שְׂכַר וואס דָּאס איז מְרַמֵּז אויף באַצאַלֵן שְׂכַר (ווי פֿרִיעַר דְּעַרמאַנט, דִּי רֵאשִׁי תְּבוֹת יִבֵּא בְרִנָּה נִשְׂא אֱלֹמוֹתֵיו), בְּבַחֲיַנַת 'זֶה הַדְּבָר' אויף אַן אַוּפֵן אַז עַר שְׁפִירֵט דִּי שְׂכַר אִין דִּי מַצְוָה אַלִיין, בְּבַחֲיַנַת אַסְפַּקְלָרִיא הַמְּאִירָה בֵּי אִים שְׂיִינֵט דִּי אַמוּנָה ווי אַ קְלֵאַרַע שְׁפִיגֵל, כְּמוֹ אֲדָם הַרוּזְחָ דְּבַר מְקֻרֹב אַזוי ווי אַ מְעַנְטֵשׁ וואס זעט אַ זאַךְ פּוֹן דְּעַר נֵאָנט, בְּרֵאִיָּה יִפָּה וְכִרָה מְעַן זעט עס קְלֵאַר אֹן שְׂיִין, כְּמוֹ כֵּן אַזוי אויף דְּעַר וואס פֿרִיִיט זיך מִיט דִּי מַצּוֹת וואס עַר טוֹט, הוּא נִהְנֶה מִהַמְצוּוָה בַּעֲצָמָה דְּעַר הָאֵט הַנֵּאָה פּוֹן דִּי מַצּוֹת, וּשְׂכָרוֹ נִגְדַּר עֵינָיו עַר קוּקַט אַן דִּי מַצּוֹת ווי דִּי גֶרַעֲסֵטַע בֵּאלוּינֹנְג, עַר דָּאַרְךָ

בַּעֲשִׂיתָהּ, "בֹּא יִבֵּא בְרִנָּה נִשְׂא אֱלֹמוֹתֵיו", שְׂיִשְׁמַח לַעֲתִיד, בְּשִׂיבְבֵל שְׂכַר הַמְצוּוֹת. רֵאשִׁי תְּבוֹת שֶׁל יִבֵּא בְרִנָּה נִשְׂא אֱלֹמוֹתֵיו, רֵאשִׁי-תְּבוֹת נְבִיא. **אַבְל** נְבִיא שְׁמַתְנַבֵּא בְּזֶה הַדְּבָר", שְׂאִינוּ רוּזְחָ בְּשִׂכַר הַמְצוּוֹת, אֲלֵא רוּזְחָ בְּמַצְוָה בַּעֲצָמָה, שְׂהוּא מִשְׁמַח כָּל כֶּף בַּעֲשִׂיתָהּ, עַד שְׁמַמְאֵם בְּכָל מִין שְׂכַר, נִמְצָא שְׁעוֹלָם הַבָּא שֶׁלּוֹ בְּהַמְצוּוָה בַּעֲצָמָה. וְזֶה בְּחִינַת נְבִיא, הִינּוּ שְׁלוּם שְׂכַר, בְּבַחֲיַנַת: "זֶה הַדְּבָר", בְּבַחֲיַנַת אַסְפַּקְלָרִיא הַמְּאִירָה, כְּמוֹ אֲדָם הַרוּזְחָ דְּבַר מְקֻרֹב בְּרֵאִיָּה יִפָּה וְכִרָה, כְּמוֹ כֵּן הוּא נִהְנֶה מִהַמְצוּוָה בַּעֲצָמָה, וּשְׂכָרוֹ נִגְדַּר עֵינָיו.

וּמִי שְׂהוּא בְּמִדְרָגָה הַזֹּאת, שְׁעוּשָׁה הַמַּצְוָה בְּשִׂמְחָה

מַצּוֹת אַלִיין, עַד שְׁמַמְאֵם בִּיז עַר פֿאַרְעַקְלֵט זיך, בְּכָל מִין שְׂכַר פּוֹן יַעֲדַע סָאָרְט בֵּאלוּינֹנְג, נִמְצָא שְׁעוֹלָם הַבָּא שֶׁלּוֹ בְּהַמְצוּוָה

נִישֵׁט קִיין שוּם אַנדֶערַע שְׂכַר. וּמִי שְׂהוּא בְּמִדְרָגָה הַזֹּאת אֹן ווער עס איז בֵּי דִּי מִדְרִיגָה, שְׁעוּשָׁה הַמַּצְוָה

בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה כָּל כֶּךָ עַר פְּרִיט זִיד אַזוי
שְׂטאַרק בײם טון מְצוֹת, עַד שְׂאִין רוֹצֶה
בְּשׁוּם שְׂכַר עוֹלָם הַבָּא בְּשִׂבְלִיהָ אַז עַר ווײל
מְעַר נִישְׁט קײן שׁוּם שְׂכַר פּוֹן עוֹלָם הַבָּא
פּאַרן טון די מְצוֹת -

הוא יכול לידע ער קען
וויסן בין קדם גזר דין
לאחר גזר דין אויב מען
האלט שוין נאכן גזר
דין אדער מען האלט
פארן גזר דין, בי
המצוות הם קומה שלמה
ווייל די מצות פונעם
אייבערשטן איז א
גאנצע געשטעל, אזוי
ווי א מענטש האט
צוויי הונדערט אכט
און פערציג אברים,
אזוי איז דא צוויי
הונדערט אכט און
פערציג מצות, והם און
זיי - די מצות - מחיין
את כל הקומות געבן
לעבן פאר אלע
געשטעלן, די דריי
חלקים פון די בריאה.

האנט, סײַן די רַעכְטֶע פּוּס, און אַזוי
ווייטער (עײַן ספּר יצירה פּרק ה, מִשְׁנָה ב), ווען מען
טוט מְצוֹת געבט מען חיות פאר די אלע
דריי חלקים פון די וועלט, בי עולם ווייל
די וועלט, שְׁנָה די יָאָר,

גְדוֹלָה כָּל כֶּךָ, עַד שְׂאִין רוֹצֶה
בְּשׁוּם שְׂכַר עוֹלָם הַבָּא
בְּשִׂבְלִיהָ, הוּא יָכוֹל לִידַע בֵּין
קָדָם גְּזַר דִּין לְאַחַר גְּזַר דִּין, בִּי
הַמְצוּוֹת הֵם קוֹמָה שְׁלֵמָה, וְהֵם
מַחִיין אֶת כָּל הַקּוֹמוֹת, הֵן
קוֹמַת אָדָם, הֵן קוֹמַת עוֹלָם, הֵן
נֶפֶשׁ, הֵן מַקְבְּלִין תַּחֲיוֹת
מִהַמְצוּוֹת, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (תהלים
ל"א): "וְכָל מַעֲשָׂהוּ בְּאִמּוֹנָה",
וּבְכַתִּיב (שם ק"ט): "כָּל מְצוֹתֶיךָ
אִמּוֹנָה". וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
הוּא אַחֲדוֹת פְּשׁוּט עִם
הַמְצוּוֹת. וּבְשִׂמְעָשָׂה הַקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא בְּתַקוּנָן וּבְסִדְרָן,
אִזִּי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְשַׂמַּח

אייבערשטן, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא און דער
אייבערשטער, הוּא אַחֲדוֹת פְּשׁוּט עִם
הַמְצוּוֹת איז איינס מיט די מְצוֹת, און ווען
א מענטש טוט א מצוה ווערט ער איינס
מיטן אייבערשטן, וּבְשִׂמְעָשָׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּתַקוּנָן וּבְסִדְרָן און ווען אלעס פִּירַט
זִיד גְּלִייד און גוט, מען טוט די מְצוֹת וואס
געבט חיות פאר די גאנצע בריאה, אִזִּי
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׂמַּח בָּהֶם פְּרִיט זִיד

די וועלט איז איינגעטיילט אין דריי
חלקים, הן קומת אדם סיי פאר די מענטש
וואס האט אין זיך צוויי הונדערט אכט און
פערציג אברים, הן קומת עולם סיי פאר די
וועלט וואס איז איינגעטיילט אין צוויי
הונדערט אכט און פערציג חלקים, הן
קומת שנה און סיי פאר די יאר וואס איז
אויף ווי א געשטעל, חודש ניסן איז די
רעכטע האנט, חודש אייר איז די לינקע

דער אייבערשטער מיט זיי, ומתענג בהם
און ער האט א פארגעניגן מיט זיי.

דער רבי ברענגט יעצט א רא' אז דער
אייבערשטער פרייט זיך מיט זיינע

מעשים, כמו שכתוב
אזוי ווי עס שטייט אין

פסוק (שם קה, לא): 'ישמח
ה' במעשיו' דער

אייבערשטער פרייט זיך
מיט זיינע מעשים, כמו

בעל מלאכה אזוי ווי אן
ארבעטער, שעושה איהו

כלי וואס מאכט א זאך,
והכלי הוא יפה און די

זאך איז זייער שיין, אזוי
הוא מתענג בה האט דער

ארבעטער א פארגעניגן
פון די זאך וואס ער

האט געמאכט, אזוי
אויף דער אייבערשטער

פרייט זיך מיט די תורה
און די מצות, והשמחה

של הקדוש ברוך הוא און
די שמחה פונעם

אייבערשטן, היא
מלבשת בהמצוות ליגט

אין די מצות, כי הם
אחדותו ווייל מיטן טון

די מצות ווערט מען איינס מיטן באשעפער,
ומי שעושה המצוה בשמחה און ווער עס

פרייט זיך ביים טון די מצות, מהמצוה
בעצמה מיט די מצוה אליין, דאס איז אזוי

ווי 'אספקלריא המאירה' - א שפיגל וואס
שיינט, עס איז אזוי ווי ער זעט דעם

אייבערשטן אין די מצוה.

נמצא קומט אויס, בשנכנס בהשמחה
שכבמצוה אז ווען ער פרייט זיך

מיט די מצוה, הוא נכנס בשמחת הקדוש
ברוך הוא פרייט ער זיך מיטן אייבערשטן

פרייט, שמשמח במעשיו
ווייל דאס איז די

שמחה פונעם
אייבערשטן, ער ווערט

נכלל אינעם
אייבערשטן, ווייל ער

דארף נישט קיין שום
שכר, ער דארף נאר די

מצוה.
וזה בחינת און דאס איז

וואס שטייט אין
פסוק (שם קמט, ב): 'ישמח

ישראל בעשיו' אידישע
קינדער פרייען זיך

מיטן אייבערשטן,
מיטן טון די מצות

בשמחה, און דער
אייבערשטער כבכול

געפינט זיך אין די
מצות און דארט פרייט

ער זיך כבכול, אזוי ווי
עס שטייט 'ישמח ה'

במעשיו, און ווען מען
טוט די מצות בשמחה

ווערט א יחוד צווישן דעם איד מיטן
אייבערשטן, מען ווערט נכלל אינעם

אייבערשטן.
נמצא קומט אויס, בשיש איהו צער אויב

איז דא צרות, ודין אדער א גזר דין,
בעולם שנה נפש אין איינע פון די דריי

געשטעלן; אין די וועלט, אין די יאר אדער

נמצא קומט אויס, בשנכנס בהשמחה
שכבמצוה אז ווען ער פרייט זיך

מיט די מצוה, הוא נכנס בשמחת הקדוש
ברוך הוא פרייט ער זיך מיטן אייבערשטן

פרייט, שמשמח במעשיו
ווייל דאס איז די

שמחה פונעם
אייבערשטן, ער ווערט

נכלל אינעם
אייבערשטן, ווייל ער

דארף נישט קיין שום
שכר, ער דארף נאר די

מצוה.
וזה בחינת און דאס איז

וואס שטייט אין
פסוק (שם קמט, ב): 'ישמח

ישראל בעשיו' אידישע
קינדער פרייען זיך

מיטן אייבערשטן,
מיטן טון די מצות

בשמחה, און דער
אייבערשטער כבכול

געפינט זיך אין די
מצות און דארט פרייט

ער זיך כבכול, אזוי ווי
עס שטייט 'ישמח ה'

במעשיו, און ווען מען
טוט די מצות בשמחה

ווערט א יחוד צווישן דעם איד מיטן
אייבערשטן, מען ווערט נכלל אינעם

אייבערשטן.
נמצא קומט אויס, בשיש איהו צער אויב

איז דא צרות, ודין אדער א גזר דין,
בעולם שנה נפש אין איינע פון די דריי

געשטעלן; אין די וועלט, אין די יאר אדער

אָדער מען איז שוין נאָכן גֹזֵר דִּין, נָם יָכוֹל לִידַע אויף קען ער וויסן - עַל אִיזוֹהי חֵלֶק מִהַקּוֹמָה נְגוּר הַדִּין אויף וועלכער חֵלֶק פּוֹנְעם געשטעל איז נגזר געוואָרן די

גִּזְרָה, כִּי יוֹדַע לְפִי קוּמַת הַמְּצוּוֹת ווייל ער ווייסט לויט די געשטעל פון די מצוות, אַם אִין יָכוֹל לַעֲשׂוֹת בְּשִׂמְחָה רֵאשִׁי הַמְּצוּוֹת אויב ער קען נישט טון געוויסע מצוות מיט שְׂמִיחָה, הִינּוּ מְצוּוֹת הַתְּלוּיִים פֶּראַשׁ די מצוות וואס זענען אַנטקעגן די קאַפּ, ידע דורכדעם ווייסט ער שְׁהַדִּין נְגוּר אַז די גִּזְרָה איז נגזר געוואָרן עַל רֵאשִׁי עוֹלָם פּוֹן עוֹלָם שְׁנָה נֶפֶשׁ וְכֵן בְּשִׂאָר קוּמַת הַמְּצוּוֹת אַזוי אויף אויף אַנדערע חֵלְקִים פּוֹן די מצוות, און דעמאלט דאַרף מען מתפלל זיין דורך דערצייִלן מעשיות, מען דאַרף באהאַלטן די תּפִּלָּה פּוֹן די מַקְטָרְגִים.

און די מדרגה צו טון מצוות, נישט צו ערוואַרטן שְׂכָר, נאַר זיך פֶּרִיעֵן מיט די מצוה אליינס, איז מרומוז אין די ווערטער, וְהוּא שְׂאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְכַרּוֹנָם לְבָרְכָה און דאַס זאַגן די הייליגע חֲכָמִים (מכילתא; ועין ביצה טז.) 'בְּשִׁבְתָּ אויפן הייליגן

אַינעם מענטש, אִוי פֶּרְדָּאי נִגְרַע מִשְׂמַחַת הַקְּרוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא ווערט ווייניגער די פֶּרִיד פּוֹנְעם אַייבערשטן, כְּמוֹ שְׂבִתּוֹב אַזוי ווי עס שטייט אין פֶּסוּק, ווען די דור המבול

האַבן געטון שְׁלַעַכְטִס און עס איז געוואָרן די גִּזְרָה פּוֹן בְּרַעַנְגֵען די מבול, שְׂטִיט (פֶּראַשִׁית ו, ח: 'וַיִּתְעַצֵּב אֱלֹהִים לְבוֹ, וַיִּתְעַצֵּב אֱלֹהִים לְבוֹ, דְּעַר אַייבערשטער איז כְּכִיכּוֹל טְרוּיעַרִיג געוואָרן, זעט מען פון דעם אַז ווען עס איז דא א גזירה ווערט פארמינערט די שמחה ביים אייבערשטן, וכמו שכתוב און אזוי ווי עס שטייט אין גמרא, ווען א איד האט צער און ווייטאג, (פֶּנהדרין מו: 'שְׂבִינָה מָה אֹמַרְתָּ' וואס זאַגט דער אַייבערשטער? 'קָלְנִי מֶרֶאשִׁי' מִיין קאַפּ טוט מיר וויי, וכו' 'קָלְנִי מְדוּרְעִי' מִיין הענט טוט מיר וויי.

וְזֶה שְׂנַכְנַם בְּתוֹךְ

הַשְּׂמִיחָה און דער וואס טוט מצוות מיט שְׂמִיחָה, יָכוֹל פֶּרְדָּאי לִידַע ער קען זיכער וויסן, לְפִי עֲנִין הַשְּׂמִיחָה לויט ווי פֶּרִיליך ער איז ביים מקנים זיין די מצוה - אַם הוּא קָדַם גֹזֵר דִּין אויב מען האַלט נאָך פֶּאַר דַעם גֹזֵר דִּין אַם הוּא לְאַחַר גֹזֵר דִּין

פֶּרְדָּאי נִגְרַע מִשְׂמַחַת הַקְּרוֹשׁ - בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שְׂבִתּוֹב (פֶּראַשִׁית ו: 'וַיִּתְעַצֵּב אֱלֹהִים לְבוֹ,') וְכְמוֹ שְׂבִתּוֹב (פֶּנהדרין מו: 'שְׂבִינָה מָה אֹמַרְתָּ - קָלְנִי מֶרֶאשִׁי' וכו').

וְזֶה שְׂנַכְנַם בְּתוֹךְ הַשְּׂמִיחָה. יָכוֹל פֶּרְדָּאי לִידַע לְפִי עֲנִין הַשְּׂמִיחָה אַם הוּא קָדַם גֹזֵר דִּין, אַם הוּא לְאַחַר גֹזֵר דִּין. נָם יָכוֹל לִידַע עַל אִיזוֹהי חֵלֶק מִהַקּוֹמָה נְגוּר הַדִּין, כִּי יוֹדַע לְפִי קוּמַת הַמְּצוּוֹת. אַם אִין יָכוֹל לַעֲשׂוֹת בְּשִׂמְחָה רֵאשִׁי הַמְּצוּוֹת, הִינּוּ מְצוּוֹת הַתְּלוּיִים פֶּראַשׁ, ידע שְׁהַדִּין נְגוּר עַל רֵאשִׁי עוֹלָם שְׁנָה נֶפֶשׁ, וְכֵן בְּשִׂאָר קוּמַת הַמְּצוּוֹת.

וְזֶהוּ שְׂאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְכַרּוֹנָם לְבָרְכָה (מכילתא; ועין ביצה

טאג שבת, 'זכרהו מאחד בשבת' מען זאל איר געדענקען פון אנהויב וואך, פון זונטאג אנגעהויבן זאל מען שוין געדענקען פון שבת, הינו שמחת ותענוג עולם הבא די פרייד און די פארגעניגן פון עולם הבא, שהוא בחינת שבת וואס ווערט אנגערופן שבת - ירגיש בששת ימי המעשה זאל מען שפירן א גאנצע וואך, שחן בחינת מעשה המצוות מען זאל זיך פרייען מיט די מצות וואס מען טוט, שבהם וואס אין די זעקס טעג פון די וואך, נכראו עולם שנה נפש איז באשאפן געווארן די וועלט; מען דארף זיך אזוי שטארק פרייען מיט קדושת שבת ביז מען קומט צו די מדריגה פון 'אספקלריא המאירה', מען הויבט אן שפירן דעם אייבערשטן, מען דארף נישט קיין שכל אויף די מצות, מען דארף די מצוה אליין, און מען איז ממשיך קדושת שבת, שמחת המצות - לששת ימי החול, אויף א גאנצע וואך, זיך צו פרייען מיט די מצות וואס מען איז זוכה צו טון, וזהו און דאס איז די מצוה פון (דברים כה, יט): 'ביומו תתן שכרו' מען זאל באצאלן אן ארבעטער אינעם זעלבן טאג. דער רבי טייטשט דאס אויס אויף די מדריגה צו טון מצות און שפירן ביים טון די מצוה ווי מען

באקומט באצאלט אינעם טאג וואס מען טוט די מצוה, מען ווארט נישט אויף שכל, נאר שיהא שכרו מהמצוות בעצמן מען שפירט ביים טון די מצוה ווי דאס וואלט ווען געווען שכל, מען ווארט נישט אויף יענע וועלט, אזוי ווי עס שטייט (שם): 'ולא תבוא עליו השמש' און דו זאלסט נישט לאזן די זון זאל אונטערגיין, און נאר דעמאלט אים באצאלן - דאס מיינט שלא יעשה המצוות זאלסט נישט טון די מצות מיט די כוונה בשכל עולם הבא צו באקומען שכל אין עולם הבא, שהיא אחר ביאת שמשו אחר מותו:

(טו): 'בשבת - זכרהו מאחד בשבת', הינו שמחת ותענוג עולם הבא, שהוא בחינת שבת, ירגיש בששת ימי המעשה, שחן בחינת מעשה המצוות, שבהם נכראו עולם שנה נפש. [וזהו] (דברים כ"ד): "ביומו תתן שכרו", שיהא שכרו מהמצוות בעצמן, "ולא תבוא עליו השמש", שלא יעשה המצוות בשכל עולם הבא, שהיא אחר ביאת שמשו אחר מותו:

נאכן זון אונטערגאנג, אחר מותו דאס הייסט נאכן שטארבן, נאר זאלסט טון די מצות מיט אזא שמחה און אזא חיות - אז דאס אליין זאל זיין דיין שכל די צדיקים דינען דעם אייבערשטן שלא על מנת לקבל פרס, זיי דארפן נישט מען זאל זיי באצאלן, זיי זענען זיך מחו' מיט די מצות אליין, זיי האבן א פארגעניגן פון די מצות, זיי שפירן ביים טון די מצות טעם עולם הבא, אזוי ווי דער הייליגער אריז"ל זאגט (פרי עץ חיים שער שבת, פרק א): 'ביומו תתן שכרו איז די ראשי תיבות ש'בית', ווייל שבת איז שמא דקודשא בריך הוא עילא ותתא, מען שפירט דעם

אייבערשטן, מען וויל גארנישט אויסער דעם אייבערשטן, מען איז ליסטיג און פרייליך און מען איז ממתיק אלע דינים פון זיך און פון אלע אידישע קינדער.

ג וְעַקֵּר הַשְּׂמֵחָה הוּא בְּלֵב דְּעַר

עיקר שמחה איז אין הארץ, כמו שפתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים ד, ח): 'נְתַתָּה שְׂמֵחָה בְּלֵבִי' דו האסט אריינגעלייגט פרייליכקייט אין מיין הארץ, דער רבי באציט זיך אויף וואס ער האט פריער דערמאנט, אז דורך שמחה - ווען מען טוט די מצות מיט שמחה, מען איז

פרייליך פון די מצוה אליין - קען מען וויסן אויב מען האלט שוין נאכן גזר דין אדער פארן גזר דין, צו וויסן ווי אזוי צו מתפלל זיין. וְאִי אֶפְשָׁר לֵלֵב לְשִׂמְחָה און מען קען נישט זוכה זיין צו שפירן א פרייליכקייט אין הארץ, אלא עד שייסיר עקמומיות שבלבו נאר אז מען נעמט ארועק די פארדרייטקייט פון הארץ, מען האט נישט קיין קשיות אויפן אייבערשטן, שׁוּיָה לֹא יִשְׂרׁוּת לֵב מֵעַן זָאל הָאֵבֶן א גלייכע הארץ; ווייל ווען מען זינדגט אין פגם הברית, פגם טפי המח - פארלירט מען די אמונה, מען הויבט אן האבן קשיות אויפן אייבערשטן, ביז מען פאלט אריין אין פפירות רחמנא ליצלן, און דאס מאכט מען זאל נישט קענען זיין פרייליך.

וְאִז און אז מען נעמט ארועק די פארדרייטקייט, מען נעמט אריין אין זיך די אמונה, מען ווייסט און מען גלייבט אז (תהלים קמה, יז): 'צָדִיק ה' בְּכָל דְרָכָיו, וְחָסִיד

בְּכָל מַעֲשָׂיו' דער

אייבערשטער מאכט

נישט קיין טעותים,

דער אייבערשטער

מאכט נאר גוטס, וזכה

לשמחה איז מען זוכה

צו זיין פרייליך, כמו

שפתוב אזוי ווי עס

שטייט אין פסוק (שם צו,

יא): 'וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב' און פאר

די גלייכע הערצער,

'שמחה' איז אנגעגרייט

פרייד; היות די עיקר

שמחה פון א מענטש

איז אין הארץ, ממילא

קען מען זיך נישט פרייען נאר אויב מען

נעמט קודם ארועק די קרומקייטן וואס

מען האט ביי זיך אין הארץ, אז מען האט

א גראדע הארץ קען מען האבן שמחה,

'וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שְׂמֵחָה'.

יַעֲצֵט זָאגט דער רבי, ווי אזוי קען מען

ארויסנעמען אלע קשיות און

פארדרייטקייט פון הארץ? וְעַקְמוּמִיּוֹת

שְׂבֵלֵב דָּאס פארדרייטקייט פון הארץ,

מַפְשִׁיטִין ווערט אויסגעגלייכט - על ידי

רַעְמִים דורך הערן דונערן, ווייל ווען מען

הערט א קול פון א דונער ווערט מען

דערשראקן, און דאס מאכט מען זאל

תשובה טון, מען לאזט אפ אלע

נארישקייטן, כמו שאמרו חכמינו זכרונם

לברכה אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן

ג וְעַקֵּר הַשְּׂמֵחָה הוּא בְּלֵב, כְּמוֹ

שְׂפָתוֹב (תהלים ד): "נְתַתָּה

שְׂמֵחָה בְּלֵבִי". וְאִי אֶפְשָׁר לֵלֵב

לְשִׂמְחָה, אֲלֵא עַד שְׁיִסִּיר

עַקְמוּמִיּוֹת שְׂבֵלְבוֹ, שׁוּיָה לֹא

יִשְׂרׁוּת לֵב, וְאִז יִזְכֶּה לְשִׂמְחָה,

כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (שם צ"ז): "וּלְיִשְׂרָאֵל

לֵב שְׂמֵחָה".

וְעַקְמוּמִיּוֹת שְׂבֵלֵב מַפְשִׁיטִין

עַל-יְדֵי רַעְמִים,

כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכָרונָם

מֵעֲנֹשׁ, וְדָא אֵינֵן רַעְמִים' און דָּאס זענען דונערן; אזוי אויף ווען מען דאווענט בקול ובכונה, ווערט אזוי ווי א דונער אינעם מענטש, עס נעמט אוועק אלע פארדרייטקייטן פון הארץ און דאס הארץ ווערט אויסגעגראט.

וְעַקֵּר הַרְעָמִים הֵם מִגְבוּרוֹת דִּי

דונערן איז פון די שטארקייט פונעם אייבערשטן, פון די מדת הגבורה, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט (איוב כו, יד): 'וְרַעַם גְבוּרוֹתָיו' און דער שטורעם פון זיין שטארקייט, 'מי יתבונן' ווער קען אריינטראכטן אין דעם און דאס פארשטיין? זעט מען אז די דונערן קומען פון גבורה,

ובשביל זה און דערפאר ווען מען הערט א דונער, אנו מברכין מאכט מען די ברכה: שפחו וגבורתו וכו' 'ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם שכחו וגבורתו מלא עולם', מען ניצט ביים הערן א דונער דאס ווארט 'גבורה' ווייל דער דונער איז פון די גבורות השם יתברך, די שטארקייט פונעם אייבערשטן.

דאס זעלבע איז ווען מען דאווענט בכח ובקול, מען האט אינזין וואס מען דאווענט - ווערט פונעם דאווענען אזוי ווי א דונער, און דאס זאגט יעצט דער

אויפן פסוק (קהלת ג, יד): 'והאלקים עשה שיראו מלפניו', דער אייבערשטער האט געמאכט מען זאל מורא האבן פון אים, דאס מיינט מען דעם דונער, 'לא

נבראו רעמים' עס זענען נישט באשאפן געווארן דונערן פאר עפעס אנדערש, 'אלא לפשט עקמימות שבלב' נאר אויסצוגלייכן דאס הארץ.

און אזוי ווי עס איז דא דונערן אויף די וועלט בכללות, אזוי איז אויף דא ביים מענטש אליין די זאך פון דונערן, וואס גראדט אויס דאס הארץ. ורעמים הוא בחינת קול דער דונער געשעט פון א קול, און אזוי אויף שאדם מוציא בכח בתפלתו ווען דער מענטש דאווענט הויף אויפן קול - ומזה נעשה רעמים ווערט פון דעם א דונער דער רבי ברענגט א רא' אז דער דונער ווערט פון א קול, 'כי איתא בזהר עס שטייט אין זוהר (פינחס רלה): 'כד קלא נפיק' די קול קומט ארויס פון די האלז צוזאמען מיט לופט (פארע), און ווען די פארע גייט ארויף פון די ערד, 'ואערא בעבי מטרא' און עס טרעפט זיך מיט די וואלקענעס וואס זענען אויבן אין הימל אנגעפילט מיט וואסער, ווען זיי ביידע טרעפן זיך צוזאם - 'אשתמע קלא' הערט זיך א קול 'לבריתא' פאר די

לְבַרְכָּה (בְּרִכּוֹת נט.): 'לֹא נִבְרָאוּ רַעְמִים אֶלָּא לְפִשְׁט עַקְמִימוֹת שְׁבַלֵּב.'

וְרַעְמִים הוּא בְּחִינַת קוֹל שְׂאֵדָם מוֹצִיא בְּכַח בְּתַפְלָתוֹ, וּמִזֶּה נַעֲשֶׂה רַעְמִים. כִּי אֵיתָא בְּזוּהַר (פִּינְחָס רֵלֵה): 'כִּד קְלָא נִפִּיק וְאֵעֲרָא בְּעַבֵי מִטְרָא אֲשְׁתַּמַּע קְלָא לְבְרִיתָא וְדָא אֵינֵן רַעְמִים', וְעַקֵּר הַרְעָמִים הֵם מִגְבוּרוֹת, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (אִיּוֹב כ"ו): "וְרַעַם גְבוּרוֹתָיו מִי יִתְבּוֹנֵן". וּבְשִׁבְלֵי זֶה אָנוּ מְבָרְכִין: שְׁפָחוּ וּגְבוּרָתוֹ וְכו'.

מֵעֲנֹשׁ דְּאוֹוֹעֲנֵט הוּיף אוֹיפֵן קוֹל - וּמִזֶּה נַעֲשֶׂה רַעְמִים וְוֵערט פֿון דֵּעם אַ דונֵעֶר. דֵּער רַבִּי ברֵּענגט אַ רֵא' אַז דֵּער דונֵעֶר וְוֵערט פֿון אַ קוֹל, כִּי אֵיתָא בְּזוּהַר עֵס שְׁטֵיט אין זוּהַר (פִּינְחָס רֵלֵה): 'כִּד קְלָא נִפִּיק' דִּי קוֹל קוֹמט אַרויס פֿון דִּי האַלז צוזאַמען מיט לופֿט (פֿאַרע), און ווען דִּי פֿאַרע גֵיט אַרויף פֿון דִּי ערד, 'וְאֵעֲרָא בְּעַבֵי מִטְרָא' און עֵס טרֵעפֿט זיך מיט דִּי וואַלקענעס וואַס זענען אויבן אין הִימל אַנגעפֿילט מיט וואַסער, ווען זיי בֵיידע טרֵעפֿן זיך צוזאַם - 'אַשְׁתַּמַּע קְלָא' הֵערט זיך אַ קוֹל 'לְבְרִיתָא' פֿאַר דִּי

רַבִּי, וְתַגְבֹּרוֹת אֲנִי דָאס שְׂטאַרְקֵקֵיט, הַם
בְּחִינַת כַּח וְתַגְבֹּרָה שְׂאָדָם מוֹצִיא אֶת הַקּוֹל
בְּכַח גְּדוֹל - פּאַסִירְט אויף דִּירְךְ דַּאווענען
צוּם אײַבערשטן מײַט א שְׂטאַרְקֵקֵיט,

ווייל אַז מְעַן דַּאוועננט

מײַט א קוֹל, קוּמְט דָאס

מײַט א שְׂטאַרְקֵקֵט כַּח,

וְהַקּוֹל הַזֶּה אֲנִי דְעַר

קוֹל - פּוֹנֵעַ בְּעֵבִי מִטְּרָא

טְרַעפֿט זײַךְ מײַט דײַ

וואַלקענעס, הִינּוּ

בְּחִינַת מַחִין אײַנעם מַח

מַחֲשָׁבָה. דְעַר מְעַנְטֵשׁ

הָאֵט אויף אײַן זײַן

קאַפּ אַזוֹי ווי

וואַלקענעס, שְׂמֵשֵׁם

וואַס פּוֹן דַּאָרט, פּוֹנֵעַם

מַח - יוֹרְדִין טַפִּין טַפִּין

קוּמְעַן אַרְאֵפּ

טְרַאפֿלעך, ווייל אַזוֹי

ווי עַס טְרַאפֿט פּוֹן דײַ

וואַלקענעס - אַזוֹי אײַז בײַם מְעַנְטֵשׁ, דײַ

זַרַע אײַז טְרַאפֿנס פּוֹנֵעַם מַח, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב

בְּזוּהַר אַזוֹי ווי עַס שְׂטײט אײַן זוּהַר (פִּינְחָס)

רַלְהָ: 'בְּאֵר מַיִם חַיִּים' אַ לְעֵבֶדִיגֵעַ קוּוַאל

פּוֹן וואַסער, 'וְנוֹזְלִים' וואַס זײַערע

וואַסער רײַנען - 'מִן לְבָנוֹן' פּוֹן אַ רײַנעם

ווייסן אָרט, דָאס מײַנט מְעַן - מִן לְבָנוֹן

דְמַחָא פּוֹן דײַ מַח וואַס אײַז ווייס; אֲנִי

אַזוֹי ווי ווען עַס גײַט אַרויף אַ פּאַרע בײַן

הַימל און עַס קלאַפֿט זײַךְ אַרײַן אײַן אַ

וואַלקן ווערט פּוֹן דְעַם אַ דוּנעַר, און דָאס

מאַכֿט מְעַן זאַל תְּשׁוּבָה טוֹן, מְעַן זאַל

באַקוּמְעַן אַ גלײַכע האַרץ, אַזוֹי אויף

ווען מְעַן דַּאוועננט בְּקוֹל וּבְכֹנֶה - גײַט

וְהַגְּבֹרוֹת הֵם בְּחִינַת כַּח

וְתַגְבֹּרָה, שְׂאָדָם

מוֹצִיא אֶת הַקּוֹל בְּכַח גְּדוֹל,

וְהַקּוֹל הַזֶּה פּוֹנֵעַ בְּעֵבִי מִטְּרָא,

הִינּוּ בְּחִינַת מַחִין, שְׂמֵשֵׁם יוֹרְדִין

טַפִּין טַפִּין, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב בְּזוּהַר

(פִּינְחָס רַלְהָ): "בְּאֵר מַיִם חַיִּים

וְנוֹזְלִים מִן לְבָנוֹן" - מִן לְבָנוֹן

דְמַחָא. וְכַשְׂפוּנֵעַ בְּעֵבִי מִטְּרָא,

אַזוֹי אֲשַׁתְּמַע קוֹל לְבָרִיתָא,

הִינּוּ בְּחִינַת רְעָמִים.

וְזוּהוּ (תְּהִלִּים ע"ו): "קוֹל רַעְמָךְ

בְּגִלְגָּל", הִינּוּ בְּגִלְגָּלְתָא

דְמַחָא, כִּד אַעְרָא בְּגִלְגָּלְתָא

אַרויף דײַ קוֹל בײַז דײַ מַח מַחֲשָׁבָה, און
דְעַר מַח ווערט אויסגערייניגט, מְעַן
באַקוּמְט יְרַאת שָׁמַיִם, מְעַן הויבֿט אָן
מוֹרָא הָאבֿן פּוֹנֵעַם אײַבערשטן; און אַזוֹי

ווי עַס פּאַסִירְט בײַם

מְעַנְטֵשׁ אַלײַן, ווען עַר

דַּאוועננט אויפֿן קוֹל

מײַט פּוֹנֵת הַלֵּב און

מײַט הַתְּלַהבוֹת ווערט

עַר נַתְעוֹרַר לְתִשׁוּבָה,

אַזוֹי פּאַסִירְט אויף -

וְכַשְׂפוּנֵעַ ווען דײַ קוֹל

טְרַעפֿט זײַךְ - בְּעֵבִי

מִטְּרָא מײַט דײַ

וואַלקענעס, דָאס

מײַנט מְעַן דײַ מַח וואַס

אײַז אויף ווי אַ וואַלקן,

אַזוֹי אֲשַׁתְּמַע קוֹל

לְבָרִיתָא דְעַמַּאלֵט

הָעַרְן אַלַע דײַ קוֹלוֹת

פּוֹן דײַ דוּנעַר, דָאס

הײַסֵט אַלַע ווערן נַתְעוֹרַר לְתִשׁוּבָה, אַלַע

קְעַרְן זײַךְ צוּרִיק צוּם אײַבערשטן, הִינּוּ

בְּחִינַת רְעָמִים אַזוֹי ווי ווען עַס הָעַרְט זײַךְ

אַ דוּנעַר.

וְזוּהוּ און דָאס אײַז פֿשֵׁט אײַנעם פֿסוּק

(תְּהִלִּים עז, ט): 'קוֹל רַעְמָךְ' דְעַר קוֹל

פּוֹן דײַנע דוּנעַרְן 'בְּגִלְגָּל' אײַז גְעווען אַזוֹי

ווי אַ רַעְדֵל אויפֿן יָם בײַ קְרִיעַת יָם סוּף

[צו פּאַרטוּמלען דײַ מַצְרַיִם], דְעַר רַבִּי

טײַטשֵׁט אויס דְעַם פֿסוּק אויף נֶאֱדָר אַ

וועג, בְּגִלְגָּל - הִינּוּ בְּגִלְגָּלְתָא דְמַחָא דָאס

אײַז דײַ בײַן פּוֹנֵעַם קאַפּ, כִּד אַעְרָא

בְּגִלְגָּלְתָא דְמַחָא ווען דְעַר מְעַנְטֵשׁ

דַּאוועננט אויפֿן קוֹל, ווערט דְעַרְהָעַרְט

זיין קול ביזן מח, און וואס פאסירט? נעשה מהקול עם ווערט פונעם קול - רעמים דינערן, ונשמע לבריאת און עם ווערט געהערט פאר אנדערע מענטשן,

יעדער ווערט נתעורר פון זיין דאווענען;

דאס איז טייטש 'קול רעמך', ווי אזוי ווערט פונעם קול - א דונער?

'בגלגל', ווען דער מח וואס ליגט אינעם ביין - הערט דאס דאווענען,

אז מען דאווענט מיט כח און גבורה, מען דאווענט מיט די

גאנצע חיות - ווערט פון דעם אזוי ווי א

דונער, מען הויבט אן שפירן אז דער

אייבערשטער איז דא, אלעס איז ער, נישטא

גארנישט אויסער אים. וזה און דאס איז פשט

אין פסוק (שם מט, ד): 'פי ידבר חכמות' מיין

מויל וועט רעדן חכמות, הינו דאס מיינט

הדבור היוצא מפי די רייד וואס גייט ארויס פון מיין מויל, ווען מען דאווענט צום

אייבערשטן, פוגע בחכמה, הינו בגלגלתא דמחא די קול גייט ארויף צום מח מחשבה

און מען באקומט א ריינעם מח, ועל ידי זה און דורכדעם - 'והגות לפי' וכו' באקומט

מיין הארץ פארשטאנד, הינו על ידי זה שנתעורר הרעם ווייל דורך דעם דונער

וואס ווערט דורכן דאווענען בקול, נתעורר הלב וועקט זיך אויף דאס הארץ, כמו שאמרו אזוי ווי די חכמים זאגן (עין טור אורח

חיים סימן סא, סעיף ד): 'קול מעורר הפונה' דאווענען אויפן קול העלפט אינזין האבן וואס מען דאווענט, וזה און דאס איז שאמרו חכמינו זכרונם לברכה וואס די הייליגע חכמים זאגן (ברכות ו): 'מי שיש בו יראת שמים' ווער עם האט יראת שמים, ער האט מורא פונעם אייבערשטן - 'דבריו נשמעין' ווערן זיינע רייד אויסגעהערט, לכאורה וואס האט יראת שמים צו טון אז די רייד זאלן ווערן אנגענומען? בי מי שיש בו יראה ווייל ווער עם האט יראת שמים, קולו נעשה רעמים ווערט פון זיין קול אזוי ווי א דונער, בי רעם מסמרא דיצחק ווייל דער דונער קומט פון גבורה, וואס גבורה איז די מדה פון יצחק אבינו, כמו שכתוב אזוי ווי עם שטייט אין פסוק 'ורעם גבורותיו' דער דונער איז פונעם אייבערשטנס שטארקייט, ועל ידי זה דבריו נשמעין און דורכדעם ווערן זיינע ווערטער אויסגעהערט, הינו משתמע קלא לבריאת אלע ווערן נתעורר לתשובה, בי תמן תליא

דמחא, נעשה מהקול רעמים, ונשמע לבריאתא.

וזה (שם מ"ט): 'פי ידבר

חכמות', הינו הדבור

היוצא מפי פוגע בחכמה, הינו

בגלגלתא דמחא, ועל-ידי-זה:

"והגות לפי" וכו', הינו על-ידי-

זה שנתעורר הרעם, נתעורר

הלב, כמו שאמרו: 'קול מעורר

הפונה' וזה שאמרו חכמינו

זכרונם לברכה (ברכות ו): 'מי

שיש בו יראת שמים, דבריו

נשמעין, בי מי שיש בו יראה,

קולו נעשה רעמים, בי רעם

מסמרא דיצחק, כמו שכתוב:

"ורעם גבורותיו", ועל-ידי-זה

דבריו נשמעין, הינו משתמע

קלא לבריאתא, בי תמן תליא

וואס ווערט דורכן דאווענען בקול, נתעורר הלב וועקט זיך אויף דאס הארץ, כמו

שאמרו אזוי ווי די חכמים זאגן (עין טור אורח חיים סימן סא, סעיף ד): 'קול מעורר הפונה'

דאווענען אויפן קול העלפט אינזין האבן וואס מען דאווענט, וזה

און דאס איז שאמרו חכמינו זכרונם לברכה וואס די הייליגע חכמים זאגן (ברכות ו): 'מי שיש

בו יראת שמים' ווער עם האט יראת שמים, ער האט מורא פונעם

אייבערשטן - 'דבריו נשמעין' ווערן זיינע רייד אויסגעהערט,

לכאורה וואס האט יראת שמים צו טון אז די רייד זאלן ווערן אנגענומען? בי מי שיש

בו יראה ווייל ווער עם האט יראת שמים, קולו נעשה רעמים ווערט פון זיין קול אזוי ווי א

דונער, בי רעם מסמרא דיצחק ווייל דער דונער קומט פון גבורה, וואס גבורה איז די מדה

פון יצחק אבינו, כמו שכתוב אזוי ווי עם שטייט אין פסוק 'ורעם גבורותיו' דער

דונער איז פונעם אייבערשטנס שטארקייט, ועל ידי זה דבריו נשמעין און

דורכדעם ווערן זיינע ווערטער אויסגעהערט, הינו משתמע קלא לבריאת

אלע ווערן נתעורר לתשובה, בי תמן תליא

וואס ווערט דורכן דאווענען בקול, נתעורר הלב וועקט זיך אויף דאס הארץ, כמו שאמרו אזוי ווי די חכמים זאגן (עין טור אורח חיים סימן סא, סעיף ד): 'קול מעורר הפונה'

דאווענען אויפן קול העלפט אינזין האבן וואס מען דאווענט, וזה און דאס איז שאמרו חכמינו זכרונם לברכה וואס די הייליגע חכמים זאגן (ברכות ו): 'מי שיש בו יראת שמים' ווער עם האט יראת שמים, ער האט מורא פונעם אייבערשטן - 'דבריו נשמעין' ווערן זיינע רייד אויסגעהערט, לכאורה וואס האט יראת שמים צו טון אז די רייד זאלן ווערן אנגענומען? בי מי שיש בו יראה ווייל ווער עם האט יראת שמים, קולו נעשה רעמים ווערט פון זיין קול אזוי ווי א דונער, בי רעם מסמרא דיצחק ווייל דער דונער קומט פון גבורה, וואס גבורה איז די מדה פון יצחק אבינו, כמו שכתוב אזוי ווי עם שטייט אין פסוק 'ורעם גבורותיו' דער דונער איז פונעם אייבערשטנס שטארקייט, ועל ידי זה דבריו נשמעין און דורכדעם ווערן זיינע ווערטער אויסגעהערט, הינו משתמע קלא לבריאת אלע ווערן נתעורר לתשובה, בי תמן תליא

וואס ווערט דורכן דאווענען בקול, נתעורר הלב וועקט זיך אויף דאס הארץ, כמו שאמרו אזוי ווי די חכמים זאגן (עין טור אורח חיים סימן סא, סעיף ד): 'קול מעורר הפונה'

דאווענען אויפן קול העלפט אינזין האבן וואס מען דאווענט, וזה און דאס איז שאמרו חכמינו זכרונם לברכה וואס די הייליגע חכמים זאגן (ברכות ו): 'מי שיש בו יראת שמים' ווער עם האט יראת שמים, ער האט מורא פונעם אייבערשטן - 'דבריו נשמעין' ווערן זיינע רייד אויסגעהערט, לכאורה וואס האט יראת שמים צו טון אז די רייד זאלן ווערן אנגענומען? בי מי שיש בו יראה ווייל ווער עם האט יראת שמים, קולו נעשה רעמים ווערט פון זיין קול אזוי ווי א דונער, בי רעם מסמרא דיצחק ווייל דער דונער קומט פון גבורה, וואס גבורה איז די מדה פון יצחק אבינו, כמו שכתוב אזוי ווי עם שטייט אין פסוק 'ורעם גבורותיו' דער דונער איז פונעם אייבערשטנס שטארקייט, ועל ידי זה דבריו נשמעין און דורכדעם ווערן זיינע ווערטער אויסגעהערט, הינו משתמע קלא לבריאת אלע ווערן נתעורר לתשובה, בי תמן תליא

וואס ווערט דורכן דאווענען בקול, נתעורר הלב וועקט זיך אויף דאס הארץ, כמו שאמרו אזוי ווי די חכמים זאגן (עין טור אורח חיים סימן סא, סעיף ד): 'קול מעורר הפונה'

דאווענען אויפן קול העלפט אינזין האבן וואס מען דאווענט, וזה און דאס איז שאמרו חכמינו זכרונם לברכה וואס די הייליגע חכמים זאגן (ברכות ו): 'מי שיש בו יראת שמים' ווער עם האט יראת שמים, ער האט מורא פונעם אייבערשטן - 'דבריו נשמעין' ווערן זיינע רייד אויסגעהערט, לכאורה וואס האט יראת שמים צו טון אז די רייד זאלן ווערן אנגענומען? בי מי שיש בו יראה ווייל ווער עם האט יראת שמים, קולו נעשה רעמים ווערט פון זיין קול אזוי ווי א דונער, בי רעם מסמרא דיצחק ווייל דער דונער קומט פון גבורה, וואס גבורה איז די מדה פון יצחק אבינו, כמו שכתוב אזוי ווי עם שטייט אין פסוק 'ורעם גבורותיו' דער דונער איז פונעם אייבערשטנס שטארקייט, ועל ידי זה דבריו נשמעין און דורכדעם ווערן זיינע ווערטער אויסגעהערט, הינו משתמע קלא לבריאת אלע ווערן נתעורר לתשובה, בי תמן תליא

בַּזָּהָר דְּעַר זוֹהָר (לֵךְ ז.) זָאָגַט אויף דעם פֿסוק 'גְּבוּרֵי כַח' - דָּאס מײַנט מֶעַן די צדִּיקִים וואָס זענען אזוי ווי גְּבוּרִים, זײַ צו שְׂטאַרְקֵן אויפֿן יצֵר הַרֶע, 'זְכִּין לְמִשְׁמַע קָלוֹן מִלְּעִילָא' זײ זענען

זוכה צו הערן קולות פון הימל, הינו על ידי הגבורות ווייל אז מען דאווענט מיטן גאנצן כח און מיטן קול צום אייבערשטן, דורכדעם נעשה רעמים ווערט דונערן, די קול גייט ארויף צום מח משבּה און עס ווערט אויסגעגליכן די הארץ, ועל ידי זה און דורכדעם, הלב שומע איז מען זוכה אז די הארץ הערט די קול

פונעם אייבערשטן, והינו און דאס איז וואס שטייט ווייטער אין פסוק 'והגות לבי תבונות' מײַן הארץ באקומט פארשטאנד, מען פרייט זיך מיטן אייבערשטן, מען פרייט זיך מיט די מצות, ביז מען קומט צו די מדרגה צו וויסן אויב עס איז שוין נאכן גזר דין. וּבְמוֹ שְׁבַתוֹב און אזוי ווי עס שטייט אין פסוק, שְׁלֵמָה הַמִּלָּךְ איז מִתְפַּלֵּל (מלכים א ג, ט): 'וְנָתַתְּ לְעַבְדְּךָ' און דו וועסט געבן פאר דיין קנעכט, 'לֵב שׁוֹמֵעַ' אַ הארץ אויסצוהערן די ווערטער פונעם אייבערשטן, וְגַם דְּבָרָיו נִשְׁמָעִין לְבְרִיתָא און זיינע ווערטער וועלן אויך געהערט ווערן פאר אנדערע, ווייל לכאורה דארף מען אן אויער צו הערן, וואס איז דאס

שְׂמִיעָה ווייל דורך יראָה ווערט אָנגענומען וואס מען רעדט, כְּמוֹ שְׁנֹאֹמֵר אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (חבקוק ג, ב) 'ה' הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, 'שְׂמִיעָתִי שְׁמַעְךָ' ווען איך האב געהערט דיין הערונג,

ווי דו שְׂטַרְאָפֶסֶט שְׂטַענְדִּיג די רשעים - 'יְרֵאתִי' האב איך מורא געהאט, פֿאַרְוֹאָס האב איך אויסגעהערט דייע רייד? ווייל איך האב יראָה, אזוי ווי דער הייליגער זוהר זאָגט (פנחס רל): 'יְרֵאֵי אֱלֹקִים' די ערליכע אידן וואס האבן מורא פונעם אייבערשטן, 'מִסְטַרָא דִּיצְחָק' די דינען דעם אייבערשטן מיט די וועג פון יצחק אבינו,

'דַּתְּמֵן שְׂמִיעָה' דאס מאכט אויסהערן וואס דער אייבערשטער זאָגט.

וְזֶה פְּרוּשׁ דָּאס איז פֿשֵׁט אין וואס עס שטייט אין פסוק (תהלים קג, ב): 'גְּבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוֹ' די מלאכים וואס זענען געשטארקט מיט כח און טוען די מצות וואס דער אייבערשטער הייסט, זיי טוען נישט דעם רצון פונעם אייבערשטן כדי צו באקומען שכר, זיי טוען דעם ווילן פונעם אייבערשטן - 'לְשִׁמְעַע בְּקוֹל דְּבָרוֹ' כדי צוצוהערן דעם קול פונעם אייבערשטן, דאס הייסט זיי טוען נישט די מצות צו באקומען שכר, נאר ווייל זיי ווילן די מצוה אליין (עײַן מצודות דוד, שם), דער רבי ברענגט נאך א פֿשֵׁט אין דעם פסוק, אִיתָא

וואס שלמה המלך בעט לב שומע, א הארץ צו הערן? אבער ווי דער רבי זאגט, מען דארף האבן א גלייכע הארץ אן קיין קשיות אויפן אייבערשטן, נאר דעמאלט ווערן געהערט די ווערטער, וזהו דאס איז וואס שטייט אין פסוק 'לשמע בקול דברו' מען הערט צו זיין קול; דער רבי טייטשט די פסוק אויף צוויי וועגן, גבורי כח, די צדיקים וואס דאנווענען בכח ובקול -

די שמוע פארן אייבערשטן, און ווען זיי זאגן די ברכה 'לשמע קול שופר' טראכטן זיי אט גייט מען אונז שחטן פארן אייבערשטן, וואס די מדריגה איז די מדריגה פון יצחק אבינו, אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (שבת פט): יצחק אבינו איז דן לכף זכות אלע אידן און טענה'עט צום אייבערשטן פאר איד'נס וועגן, ער זאגט רבונו של עולם 'הא קריבית נפשי קמך' איך האב זיך געלאזט שחטן פאר דיר, זאלסטו מוחל זיין פאר אידישע קינדער, זיי געבן א כפרה, דאס איז אילו של יצחק די איל פון יצחק אבינו, עס וועקט אויף די זכות פון עקדת יצחק, בחינת עס ווערט פונעם קול שופר וואס שטייט - 'ורעם גבורותיו' דער דונער איז פונעם אייבערשטן'ס שטארקייטן, דער שופר וועקט אויף אזוי ווי דער דונער.

וזהו דאס איז וואס שטייט אין פסוק 'לשמע בקול דברו'. וזה בחינת קול השופר, דא שופר של איל, אילו של יצחק, בחינת: 'ורעם גבורותיו'. וזהו (תהלים פ"ט): "אשרי העם יודעי תרועה", 'יודעי' פארן אייבערשטן, און ווען זיי זאגן די ברכה 'לשמע קול שופר' טראכטן זיי אט גייט מען אונז שחטן פארן אייבערשטן, וואס די מדריגה איז די מדריגה פון יצחק אבינו, אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (שבת פט): יצחק אבינו איז דן לכף זכות אלע אידן און טענה'עט צום אייבערשטן פאר איד'נס וועגן, ער זאגט רבונו של עולם 'הא קריבית נפשי קמך' איך האב זיך געלאזט שחטן פאר דיר, זאלסטו מוחל זיין פאר אידישע קינדער, זיי געבן א כפרה, דאס איז אילו של יצחק די איל פון יצחק אבינו, עס וועקט אויף די זכות פון עקדת יצחק, בחינת עס ווערט פונעם קול שופר וואס שטייט - 'ורעם גבורותיו' דער דונער איז פונעם אייבערשטן'ס שטארקייטן, דער שופר וועקט אויף אזוי ווי דער דונער.

וזהו דאס איז וואס שטייט אין פסוק 'לשמע בקול דברו'. וזה בחינת קול השופר, דא שופר של איל, אילו של יצחק, בחינת: 'ורעם גבורותיו'. וזהו (תהלים פט, טז): "אשרי העם וואויל איז פאר אידישע קינדער, 'יודעי תרועה' וואס ווייסן ווי אזוי צו באויליגן זייער בורא

וואס שלמה המלך בעט לב שומע, א הארץ צו הערן? אבער ווי דער רבי זאגט, מען דארף האבן א גלייכע הארץ אן קיין קשיות אויפן אייבערשטן, נאר דעמאלט ווערן געהערט די ווערטער, וזהו דאס איז וואס שטייט אין פסוק 'לשמע בקול דברו' מען הערט צו זיין קול; דער רבי טייטשט די פסוק אויף צוויי וועגן, גבורי כח, די צדיקים וואס דאנווענען בכח ובקול -

זענען זוכה 'לשמע בקול דברו' אז זייער הארץ הערט אויס וואס זיי רעדן, נאך א פשט 'לשמע בקול דברו' אנדערע מענטשן הערן אויס זייערע רייד און ווערן נתעורר לתשובה, עס ווערט פון זייער קול ווי א דונער, 'ונשמע לבריתא'.

וזה בחינת קול השופר און דאס פאסירט אויך ווען מען הערט שופר בלאזן, דער קול שופר ווערט ווי א רעם - א דונער, און מען ווערט נתעורר לתשובה, דא שופר של איל דאס איז פארוואס מען בלאזט מיט א הארץ פון א ווידער. אודאי איז די סוד פון תקיעת שופר דאס וואס די הייליגע חכמים זאגן (ראש השנה טז): 'רחמנא אמר תקעו' דער אייבערשטער האט געהייסן בלאזן, נאר דאס איז פארוואס מיר בלאזן שופר ראש השנה, אבער אז מען וויל אריינגיין טיפער אין די זאך, געפינען מיר טיפע סודות, חכמינו זכרונם לברכה זאגן (שם) אז דער שופר קומט דערמאנען די איל פון יצחק אבינו, ווייל דורכדעם וואס מיר דערמאנען פארן

באקומט א שטארקע אַמוּנָה, ער ווייסט ווי אזוי אריבער צו גיין אלע פֿראַבלעמען און ווערט נישט פֿארלוירן, כּמוֹ שְׁבִתּוֹב אזוי ווי עס שטייט דער לִשׁוֹן 'יודעי' א לִשׁוֹן פֿון

'דעת', שׁיפּנע קול במח דער קול שופר גייט ארויף צום מח אזוי ווי דער קול פֿון דאָנענען כּכח, כּחינות עבי מטרא דער מח איז אזוי ווי די וואַלקענעס פֿון רעגן, ויהיה כּכחינת רעמים און עס ווערט אזוי ווי א דונער, עס גלייכט אויס די האַרץ, און עס נעמט אַנױעק אַלע מַקטרגים. ומי שְׁשׁוּמַע און ווער

דורך בְּלֹאזֵן - ראש השנה דעם שופר ביי מלכיות, זכרונות און שופרות], לכאורה וואס איז דער לִשׁוֹן יודעי? 'יודעי' דיקא עס שטייט דער לִשׁוֹן 'יודעי' א לִשׁוֹן פֿון

דעת', שׁיפּנע קול במח דער קול שופר גייט ארויף צום מח אזוי ווי דער קול פֿון דאָנענען כּכח, כּחינות עבי מטרא דער מח איז אזוי ווי די וואַלקענעס פֿון רעגן, ויהיה כּכחינת רעמים און עס ווערט אזוי ווי א דונער, עס גלייכט אויס די האַרץ, און עס נעמט אַנױעק אַלע מַקטרגים. ומי שְׁשׁוּמַע און ווער

דער דונער, אז מען הערט דעם קול שופר דארף מען שוין נישט דעם דונער.

אין קורצן פֿון פֿריער, דער רבי האט אַנגעהויבן די תּוֹרָה, אז אַ מענטש דארף זאגן 'בשכילי נברא העולם' די גאַנצע וועלט איז באשאפן געווארן פֿאר מיר, ממילא אויב אזוי דארף איד נאכקוקן און זען אויב עס פֿעלט עפעס אויף דער וועלט, אָדער מען דארף עפעס פֿאַררעכטן אויף די וועלט, און איד דארף מתפלל זיין פֿאַר די וועלט.

און עס זענען פֿאַרהאן צוויי וועגן ווי אזוי צו מתפלל זיין, פֿאַר די גזר דין איז מען מתפלל געהעריג, און נאכן גזר דין דארף מען שוין בעטן אויף א באהאלטענעם וועג, כּדי די מלאכים זאלן נישט פֿאַרשטיין.

עס איז זוכה צו הערן תקיעת שופר שופר בְּלֹאזֵן, מאי"ש ירא וחרד פון אן ערליכער איד - בּוֹדַאי לֹא יִדְאָג כָּל הַשָּׁנָה מְרַעֲמִים וועט אַ גאַנץ יאַר נישט ווערן דערשראקן פֿון דונערן, ווייל די גאַנצע זאך וואס דער אייבערשטער האט באשאפן דעם דונער איז אויסצוגראדן די האַרץ, אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, איז ביי דעם מענטש וואס האט שוין געהערט דעם דונער ביים שופר בְּלֹאזֵן, און איז שוין נתעורר געווארן לתשובה - פֿעלט שוין נישט אויס א פֿרישע דונער אים מעורר זיין לתשובה, ער וועט זיך נישט דערשרעקן פֿון הערן א דונער. מיטן פֿאַרן צום צדיק אויף ראש השנה איז מען שוין ממתיק אלע דינים, ווייל ווער עס פֿאַרט צום צדיק אויף ראש השנה

דער דונער, אז מען הערט דעם קול שופר דארף מען שוין נישט דעם דונער.

*

נאכדעם האט דער רבי געזאגט, אין אות ב, אז מען קען וויסן צי מען

האלט פארן גזר דין אדער נישט; דורךדעם וואס א מענטש טוט א מצוה מיט אזא

שטארקע שמחה אז ער דארף נישט קיין שום

שכה, נאר ער פרייט זיך מיט די מצוה אליין,

ווייל די מצות זענען איינס מיטן אייבערשטן,

ממילא לויט וויפיל שמחה ער האט ביי די

מצות - אזויפיל פרייד האט יעצט דער

אייבערשטער, ממילא קען מען וויסן לויט די

שמחה, צי מען האלט נאך פארן גזר דין אדער נאכן גזר דין.

און אין אות ג' האט דער רבי געזאגט, היות די עיקר שמחה פון א מענטש

איז אין הארץ, ממילא קען מען זיך נישט פרייען נאר אויב מען נעמט קודם אוועק

די קרומקייטן וואס מען האט ביי זיך אין הארץ, אז מען האט א גראדע הארץ קען

מען האבן שמחה, אזוי ווי עס שטייט 'וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שִׂמְחָה'.

ווי אזוי גראדט מען אויס די קרומקייטן פון הארץ? דורך א 'דונער'! וואס

דאס פאסירט אויך ווען א מענטש דאווענט צום אייבערשטן אויפן קול און

ער לייגט אריין כח אינזין צו האבן וואס ער רעדט צום אייבערשטן, וואס די 'קול'

פון זיין דאווענען קלאפט אן אין 'מח', און לאזט זיך הערן אין זיין 'מח' אזוי ווי

א 'דונער'.

ד יעצט גייט דער הייליגער רבי ארויסברענגען אז כדי די

'קול' פון דאס דאווענען וואס איז אזוי ווי ריכטיג אין זיין 'מח' -

דארף מען מאכן זיכער צוויי זאכן, איינס אז זיין

'מח' זאל זיין ריין און נישט חס ושלום

פארשטאפט, כדי עס זאל דארט קענען

אריינגיין דער 'דונער'. צווייטנס אז די 'קול'

פונעם דונער זאל זיין א קלארע, לויטערע,

שטארקע גוטע קול.

ד אכל צריך לפנות את המחין מחכמות חיצוניות

וממחשבות ורות. מחמין שלא יחמין את חכמתו בחכמות

חיצוניות ובתאוות, כדי בשיוציא את הקול ויפגע

במחו, ויתעבד ממנו רעם, אכל בשגלגלתא דמחא אטום

בממאה, כמו שפתיב (ויקרא

אכל צריך לפנות את המחין א מענטש דארף אבער אויסליידיגן זיין מח

מחכמות חיצוניות וממחשבות ורות פון פרעמדע חכמות און פון שלעכטע

מחשבות, מחמין פון חמץ; דאס ווארט חמץ מיינט מען דעם יצר הרע, שלא

יחמין את חכמתו בחכמות חיצוניות ובתאוות ער זאל נישט לאזן זיינע

מחשבות ווערן חמץ דיג מיט פרעמדע חכמות און תאוות, דאס הייסט - נישט

לאזן די שלעכטע מחשבות אין זיין מח מחשבה, כדי בשיוציא את הקול ויפגע

במחו, ויתעבד ממנו רעם כדי אז ווען זיין קול וועט באגעגענען זיין מח, זאל

ווערן דערפון א דונער, ווייל נאר אז מען האט ריינע מחשבות קען מען זוכה

זיין אז עס זאל ווערן פון די קול א דונער, אכל בשגלגלתא דמחא אבער אז

דער מח אטום בממאה איז פארשטאפט

דעם אייבערשטן, און ווען מען נעמט אריין אין זיך די אמונה, מען ווייסט אז דער אייבערשטער איז מלא כל הארץ כבודו - פאלט אנוועק אלע אנדערע שרעק, מען האט פון גארנישט מורא.

די רבי שטעלט אנוועק א יסוד אז די 'קול' קומט פון די 'יראה', ממילא אז מען האט די ריכטיגע 'יראה', קען די 'קול' וואס איז 'יראה' אריינדריינגען אינעם מוח אין מאכן דארט א דונער אינעם מוח. אבער

דאס אלעס איז בתנאי אז דער 'מוח מחשבה' איז נישט פארשטאפט מיט 'פרעמדע חכמות און תאוות' ווייל אויב דער מוח איז יא פארשטאפט, גייט נישט אריין דארט אינעם מוח די קול, און פארקערט אויך, אויב די 'קול', דאס הייסט די 'יראה' - איז נישט אין ארדענונג, מען האט מורא פון אנדערע זאכן אויסער דעם אייבערשטן, דעהערט זיך נישט דער 'קול' אינעם מוח, וויל די 'קול' דאס מיינט מען די 'יראה' - איז נישט אין ארדענונג.

חכמים זאגן (אבות פרק ג, משנה ז): 'אם אין חכמה' אויב מען האט נישט קיין חכמה, די 'מוח מחשבה' איז פארשטאפט, 'אין יראה' איז נישטא קיין יראה, וואס איז מרמז אויפן 'קול', דאס הייסט די קול קען נישט אריין אינעם פארשטאפטן מוח צו לאזן הערן דארט דעם 'דונער'; און אזוי אויך פארקערט, 'אם אין יראה אין חכמה'

מיט טומאה, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (ויקרא יא, מג): 'ונטמתם בם' ענק וועלן ווערן טמא מיט עבירות, [די הייליגע חכמים דרש'נען אויף דעם

(יומא לט): 'עבירה' מטממת לבו של אדם' עבירות פארשטאפט די הארץ פונעם מענטש, אזוי ווי עס שטייט 'ונטמתם בם', עס שטייט אן דעם אות א', עס ליינט זיך 'ונטמתם', זאגט די גמרא, 'אל תקרי ונטמתם אלא ונטמתם' איר וועט פארשטאפט ווערן, אזוי אין קולו נשמע דעמאלט הערט מען נישט די קול, ווייל ווען די מוח איז פארשטאפט קען נישט ווערן קיין דונער, און עס ווערט נישט אויסגעגלייכט דאס הארץ. גם 'שמר יראתו אויך דארף מען זיך היטן זיך נישט צו שרעקן פון קיין שום זאך אויף דער וועלט, נישט מורא האבן פון קיינעם נאר פונעם אייבערשטן, שממנו תוצאות תקול וייל פון יראה קומט דער קול, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט 'ורעם גבורותיו' דער דונער איז פון דעם אייבערשטן' שטארקייט, דער דונער מאכט מען זאל מורא האבן, אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ג), אז דער 'קול' קומט פון 'יראה', דאס הייסט פון דעם 'דונער' וואס ווארפט א 'יראה' און א מורא, דערפאר דארף מען זיך זייער היטן שלא יהיה לו יראה חיצונית מען זאל נישט מורא האבן פון עפעס אנדערש אויסער

י"א): 'ונטמתם בם', אזי אין קולו נשמע. גם ישמר יראתו, שממנו תוצאות תקול, כמו שכתוב: "ורעם גבורותיו", שלא יהיה לו יראה חיצונית, וזה (אבות פרק ג): 'אם אין חכמה אין יראה'; אם אין יראה אין חכמה.

אויב עס איז נישטא קיין יראָה, מען האט נישט מורא פונעם אייבערשטן, ממילא איז דער פראבלעם מיטן 'קול', קומט עס ווייטער נישט אן ריכטיג אין מח, ווייל עס איז דא א פראבלעם מיטן 'קול', ממילא איז נישטא קיין חכמה, ווייל יראָה און חכמה זענען אנגעגאנגען איינס אינעם צווייטן; ווייל נאר אז דער מח איז ריין פון שלעכטע זאכן איז דא יראת שמים, און נאר אז עס איז דא יראת שמים איז דא חכמה. ממילא אז עס פעלט איינס פון די צוויי, בלייבט די הארץ פארקרומט, און די מח פארשטאפט - פּרעמדע חכמות און פּרעמדע שרעק.

וזהו (שבת נו: ובסנהדרין כא:): **'ירד גבריאל ונעץ קנה בים'**. פרוש: מהשתלשלות הגבורות, הינו יראָה חיצונית, נעץ קנה בים החכמה. קנה דא בחינת קול היוצא מתקנה. הינו על-ידי השתלשלות הגבורות, שהיא בחינת סוספיתא דדחבא, יראָה חיצונית, נשאר הקול נעוץ באטימת השכל, ולא ישתמע לבחיתא.

גבורה, אויב איז 'ירד גבריאל', עס גייט אראפ די גבורה פון קדושה צו טומאה, דאס מיינט מען מהשתלשלות הגבורות פון וואו די גבורה קומט, הינו יראָה חיצונית מען האט מורא פון פּרעמדע זאכן, פאסירט נעץ קנה בים החכמה, עס ווערט פארשטאפט די חכמה, מען פארלירט דעם קול, ווייל קנה דא בחינת קול דאס ווארט 'קנה' מיינט מען דעם קול - היוצא מהקנה וואס קומט ארויס פונעם קנה, פונעם רער, הינו דאס זאגן אונז די חכמים על ידי השתלשלות הגבורות דורכדעם וואס מען פירט אראפ די מידת גבורה, מען האט מורא פון אנדערע זאכן, שהיא וואס דאס איז - בחינת סוספיתא דדחבא די אפפאל פון גאלד, ווייל גאלד ווייזט אויף יראָה, און די אפפאל פון גאלד דאס איז ווען מען האט מורא פון מענטשן וכו', מען האט יראָה חיצונית פּרעמדע שרעק, טייטשט דער רבי 'ירד גבריאל, ונעץ קנה בים', אויב די גבורה האט א ירידה, מען שרעקט זיך פּרעמדע שרעק, וואס פאסירט? נשאר הקול נעוץ בלייבט די קול פארשטאפט, באטימת השכל מיט א פאר'מטע שכל, ולא ישתמע לבחיתא און מען נעמט נישט אן זיינע ווערטער.

זאגן (שבת נו: ובסנהדרין כא:): ווען שלמה המלך האט חתונה געהאט מיט פרעה'ס טאכטער, 'ירד גבריאל' איז דער מלאך גבריאל אראפגעקומען, 'נעץ' און ער האט אריינגעשטעקט 'קנה בים' א שטעקן אינעם וואסער, און עס איז געווארן דארט אן אינזל, און דארט איז געווארן די גרויסע שטאט רום, וואס זיי האבן חרוב געמאכט דעם בית המקדש. דער רבי טייטשט אריין וואס מען האט פריער אויסגעשמועסט אז אויב מען האט מורא נאר פונעם אייבערשטן, איז מען זוכה צו חכמה, פרוש דאס טייטשט 'ירד גבריאל' - גבריאל איז דאך מידת

אויב מען וויל זוכה זיין צו וואס מען האט ביז אהער גערעדט, צו האבן

א ריינע 'ראָה, נאר מורא האבן פונעם אייבערשטן, וואס דורכדעם וועט מען אויסגלייכן די פארדרייטע זאכן פון הארץ, און זוכה זיין דורכדעם צו קענען דאנווענען בקול ובכח, און זיין פרייליך מיט די מצות אן וועלן באקומען שכה, נאר טון די מצות פון ליבשאפט פונעם אייבערשטן, זאגט דער רבי - ועקר לשמר מחו שלא יחמיץ מוז מען היטן די מח מחשבה עס זאל נישט ווערן זויער מיט שלעכטע מחשבות, מען דארף אריינגעמען אין זיך די אמונה, אז עס איז גארנישט דא אויסער דעם אייבערשטן, וזהו און דאס איז וואס שטייט אין פסוק (תהלים סח, לא): 'גער חית' שריי אן עמלק, וואס איז

ווערט אות ה, ותעשה און עס וועט ווערן מאותיות חמין פון די אותיות 'חמין' - מצה 'מצה', דער חילוק פון די ווארט 'חמין' און 'מצה' איז א קליין פינטל, דאס מיינט - תינו שלא תחמיץ חבמתך זלמך ואלסט נישט האבן אפילו א קליין פינטל פון שלעכטע מחשבות, גלייב אז דער אייבערשטער מאכט אלעס און טוט אלעס.

וזהו לשון גער דאס איז די טייטש פון 'גער', לשון מריבה א לשון פון קריגעריי, בי מצה אויף די ווארט 'מצה' - לשון מריבה איז א לשון פון זיך קריגן, דצדיקנא ווייל די צדיקים עבדין מצותא מאכן א קריגעריי דסטרין אחרנין מיט די סטרא אחרא, דלא יתקריבו זיי

צוגעגלייכן צום חזיר פון וואלה, 'קנה' וועלכער וואוינט צווישן קיינעס (באמבו): טייטשט דער רבי אויס, כדאיתא בזהר אזוי ווי עס שטייט אין זהר (פינחס רנב): אויף דעם פסוק, 'קנה חיות תשבר' צעברעך דעם שטעקן פונעם אות ה, 'ותעשה ממנה ח"א' און מאך פון אות ח - אות ה, ווייל דער חילוק צווישן אות ח און אות ה איז א קליין ברעקל, אז מען קראצט אפ א קליין ברעקל פון די שטעקן

ועקר לשמר מחו שלא יחמיץ, וזהו (תהלים ס"ח): 'גער חית קנה', כדאיתא בזהר (פינחס רנ"ב): קנה חיות תשבר ותעשה ממנה ח"א, ותעשה מאותיות חמין - מצה, תינו שלא תחמיץ חבמתך.

וזהו לשון גער - לשון מריבה, בי מצה - לשון מריבה. דצדיקנא עבדין מצותא בסטרין אחרנין, דלא יתקריבו למשבנא דקדושה. תינו בשתשמר את חבמתך שלא יבנם בו חכמות חיצוניות, שלא תתרחק בהרהורים רעים, שהם בחינת קנה דסטרא אחרא, בנגד 'קנה חבמה קנה

זאלן נישט נאנט קומען למשבנא דקדושה צו די קדושה; תינו ווי אזוי מאכט מען דאס? בשתשמר את חבמתך ווען דו וועסט זיך היטן דיינע מחשבות, שלא יבנם בו חכמות חיצוניות דו וועסט נישט אריינגלאזן אין זיי פרעמדע חכמות, שלא תתרחק זאלסט נישט טראכטן, בהרהורים רעים שלעכטע מחשבות, שהם בחינת קנה דסטרא אחרא וואס דאס איז די שטעקן פון די סטרא אחרא, בנגד וואס איז

אזוי ווי רבי נתן טייטשט די ווערטרער פון די הייליגע חכמים (פסחים ה): 'ש'לף אי א'תה רואה, דיין אייגענע חמץ טארסטו נישט זען, ווייל אויף די אייגענע חמץ ביסטו

עובר אויף די לאו פון כל יראה וכל ימצא, 'אבל אתה רואה של אחרים', זאגט רבי נתן פשט, אז אויב מען האט געזינדיגט זאל מען נישט בלייבן מיט די עבירה, עס זאל נישט ווערן דיינס, נאר טו תשובה און גיי צוריק צום אייבערשטן, זיי ממשיך מיט דיין עבודת השם, די עבירה,

די חמץ - זאל נישט זיין 'ש'לף, דיינס (לקוטי הלכות נזיקין הלכה ה, אות ה).

ותאמין און דו זאלסט גלייבן, בי כל מצותא ומריבה שיש בין הצדיקים השלמים אז אלע מחלקת און קריגערייען וואס איז דא צווישן די אמת'ע צדיקים, אין זה אלא דאס איז נישט פאר עפעס אנדערש, נאר כדי שיגרושו סמרין אחרנין ד'ך צו פארטרייבן פון זיי, ווייל ווען א מענטש זינדיגט אין פגם טפי המח לבטלה, קען ער שוין נישט אזוי גרינג תשובה טון און ארויסגיין פון די עבירה, ווייל די עבירה פון פגם הברית מאכט האבן קשיות אויפן אייבערשטן, די הארץ ווערט פארדרייט, די מח ווערט פארשטאפט און מען איז גורם אז עס זאל קומען שווערע גזירות אויף זיך און אויף די גאנצע וועלט. די עבירה איז אזוי

אנטקעגן 'קנה חכמה' די שטעקן פון חכמה, 'קנה בינה' דקדשה און פון די שטעקן פון בינה פון די קדושה, ווייל א מענטש דארף איינקויפן הייליגע 'חכמה' און 'פארשטאנד', אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (משלי ה, ה): 'קנה חכמה קנה בינה'.

על ידי זה דורכדעם, תנצל וועסטו געראטעוועט ווערן - מבחינת חמץ פון זיין זויער און דערביטערט, ש'היא סמרא דמותא וואס דאס ברענגט צו טויט. כדאיתא אזוי ווי עס שטייט אין זוהר

הקדוש (פינחס, שם) אויפן פסוק (שמות יב, כ): 'מחמצת' מען טאר נישט עסן חמץ אום פסח, תמן סמרא דמותא דאס איז די זייט פון טויט, ווייל דער חילוק פון חמץ און מצה איז דאס שנעלקייט ווי לאנג מען מאכט עס; חמץ לאזט מען שטיין און עס בלאזט זיך אויף, אבער מצה ווערט געמאכט מיט א שטארקע שנעלקייט, אזוי אויף איז ביי די מחשבות; מען טאר עס נישט לאזן שטיין, דאס הייסט מען זאל נישט טראכטן שלעכטע מחשבות, נאר אזוי ווי דער רבי האט געזאגט (עין שיחות בסוף סיפורי מעשיות): 'דער עיקר איז נישט איבערטראכטן, אפילו מען איז אראפגעפאלן, מען האט געטון עבירות רחמנא לצלן - זאל מען נישט בלייבן מיט די מחשבות פון די עבירות, נאר תשובה טון און ווייטער דינען דעם אייבערשטן.

בינה' דקדשה, על-ידי-זה
תנצל מבחינת חמץ, ש'היא
סמרא דמותא, כדאיתא
מחמצת, תמן סמרא דמותא.
ותאמין, בי כל מצותא
ומריבה שיש בין
הצדיקים השלמים, אין זה
אלא כדי שיגרושו סמרין
אחרנין.

עַר אִיז נִישַׁט זוכה צו זען די פנים פון די שְׁכִינָה, צוליב די מחלקת.

זוה פרוש און דאס איז פֿשט אין פֿסוק (משלי טו, לא): 'און שמעת' אן אויער וואס הערט

'תוכחת חיים' די שטראף

רייד וואס ברענגט לעבן

- 'בְּקֶרֶב חֲכָמִים תֵּלִין'

וועט נעכטיגן צווישן די

חֲכָמִים - צו הערן נאך

חֲכָמָה און מוֹסֶה,

טייטשט דער רבי נאך א

פֿשט, די ווערטער

'בְּקֶרֶב חֲכָמִים תֵּלִין'

לשון תלונה ומריבה איז

אויך א לשון פון

קריגערייען, מען זאגט

דעם מענטש: פֿשאתה

שומע מריבות שבין הצדיקים ווען דו הערסט

קריגערייען צווישן צדיקים, תדע זאלסטו

וויסן אז מען רעדט צו דיר, שזה משמיעין

אותך מען געבט דיר צו הערן, תוכחה

שטראף רייד, על שפגמת אויף דעם וואס דו

האסט פוגם געווען - בטפי מחך אין די

שרעקליכע עבירה פון פגם הברית, שעל זה

נאמר וואס אויף די עבירה פון פגם הברית,

הוצאת זרע לבטלה שטייט - (משלי ב, יט): 'כל

באיה' אלע וואס קומען צו איה, 'לא ישובו'

קערן זיך נישט צוריק שנעל נעס איז שווער

אפצולאזן די שלעכטס, 'לא ישינו ארחות

חיים' און זיי קענען נישט דערגרייכן די

וועגן וואס ברענגען צום אייביגן לעבן;

ווער עס איז פוגם בברית קען שוין נישט

זוכה זיין צו קומען צו די קדושה. דאס איז

פֿשט אין פֿסוק 'בְּקֶרֶב חֲכָמִים תֵּלִין' די

מחלקת צווישן די צדיקים, 'און שמעת

ביטער אז דער זוהר הקדוש זאגט (וישב קפח): 'מאן דאושיר זרעיה בריקניא' ווער

איז איז מוציא זרע לבטלה - העלפט נישט קיין תשובה, 'לא עאל לפרגודא' ער קען

נישט אריינגיין אין גן

עדן, 'ולא חמי סבר אפי

עתיק יומין' און ער

וועט נישט קענען זען

די פנים פון די שְׁכִינָה,

אָבער דאך האט דער

אייבערשטער רחמנות

אויף יעדע נשמה,

שיקט ער אונז זייער

גרויסע צדיקים וואס

זיי האבן א שפראך

אפילו צו געפאלענע

נשמות וואס אלע האבן

זיך שוין מייאש געווען פון זיי, ער זאל זיי

ווייזן די רחמנות פונעם אייבערשטן און

זיי געבן עצות ווי אזוי צו קענען ארויסגיין

פון די ביטערע שלעכטע מעשים, און

למען הבחירה והנסיון ווערט א מחלקת

צווישן די צדיקים, מען רעדט כל דבר

אסור אויף די צדיקים וואס זענען בכח צו

מתקן זיין דעם מענטש, און אז דער

מענטש האט שכל פארשטאפט ער זיינע

אויערן און הערט נישט די לשון הרע'ס

און הוצאת שם רע וכו' וכו' וואס איז דא

אויף די הייליגע צדיקים, ער קומט צום

צדיק און דער צדיק איז אים מתקן, און אז

דער מענטש איז נישט זוכה הערט ער

אויס די לשון הרע'ס און שלעכטס וואס

מען רעדט אויף די צדיקים, 'לא עאל

לפרגודא' קומט ער נישט אריין אין גן

עדן, 'ולא חמי סבר אפי עתיק יומין' און

תוכחת חיים' דאס איז תוכחה פארן מענטש
 ער זאל תשובה טון און אפלאזן די שלעכטע
 וועג, שאפתה דבוק בסמרא דמותא אז ער איז
 צוגעקלעבט צו די סטרא אחרא, וואס די
 וועג פירט צום טויט,
 בחינת חמץ ער איז
 מיואש מיט די עבירות
 און דערביטערט און
 פארזויערט אזוי ווי
 חמץ, וואס דאס איז
 בחינת 'רד גבריאל' וכו'
 אז די מדת הגבורה האט
 זיך געשטארקט ביי
 אים, ווייל די עבירה פון
 פגם הברית איז גורם אז
 מען זאל שטענדיג זיין
 אין אן אויפגערגטע
 גיטע מיט פעס און
 גבורה (עין שיחת הר"ן, סימן
 רמט).

ותדע און דו זאלסט
 וויסן אז די
 ווערטער שניעץ קנה'
 'נעץ קנה' וואס שטייט
 ביי גבריאל, ווי אויבן
 דערמאנט הינו דאס
 מיינט, חכמות חיצוניות
 נעוצים בים חכמתך אז
 מען האט שלעכטע

מחשבות, ובוראי און דאס איז זיכער, אם לא
 היה נפגם מחך אויב וואלסטו נישט
 געזינדיגט אין פגם טפי המח - לא היה נשמע
 לך וואלסטו נישט געהערט מריבות שבין
 הצדיקים קריגערייען צווישן צדיקים, ואין
 המריבה אלא בשבילך און די קריגעריי וואס

דו הערסט יא איז נאר צוליב דיר, אז דו
 זאלסט תשובה טון, כדי שתשוב ממות לחיים
 זאלסט זיך צוריק קערן פון טויט צו לעבן,
 מחמץ למצה פון חמץ צו מצה, מחי"ת לה"א
 מאכן פון אות ח אות ה,

ותשוב מיראה רעה און
 אפלאזן די פחדים פון
 שלעכטע זאכן, מקול
 פגום פון א פארשטאפטע
 קול, מחכמה פגומה פון
 שלעכטע מחשבות -
 ליראה טובה זאלסטו
 מורא האבן נאר פונעם
 אייבערשטן, לקול טוב
 אזוי וועט זיין א גוטע
 קול, לחכמה טובה וועט
 נאכדעם זיין נאר ריינע
 מחשבות, וכשתשמר את
 מחד מבחינת חמץ שלא
 יהיה אטום און אז דו
 וועסט זיך היטן דיין מח
 מחשבה עס זאל נישט
 ווערן אנגעשטאפט מיט
 די לשון הרע'ס און
 העצערייען פון די וואס
 רעדן שלעכטס אויף
 צדיקים - דעמאלט
 וועסטו האבן א ריינע
 מח, אזי יפגע קולך

דבוק בסמרא דמותא, בחינת
 חמץ, בחינת רד גבריאל
 וכו'.

ותדע שניעץ קנה, הינו חכמות
 חיצוניות נעוצים בים
 חכמתך ובוראי אם לא היה
 נפגם מחך, לא היה נשמע לך
 מריבות שבין הצדיקים, ואין
 המריבה אלא בשבילך כדי
 שתשוב ממות לחיים, מחמץ
 למצה, מחי"ת לה"א, ותשוב
 מיראה רעה, מקול פגום,
 מחכמה פגומה ליראה טובה,
 לקול טוב, לחכמה טובה.
 וכשתשמר את מחך מבחינת
 חמץ, שלא יהיה אטום, אזי
 יפגע קולך בגלגלתך ויתעבד
 רעם, ויתפשט עקמומיות
 שבלבך ואז תזכה לשמחה,

בגלגלתך ממילא אז דו וועסט דאווענען
 אויפן קול וועט די קול ארויפגיין אינעם מח
 מחשבה, ויתעבד רעם און עס וועט ווערן א
 דונער, ויתפשט עקמומיות שבלבך און עס
 וועט ווערן אויסגעגליכן די פארדרייטע
 זאכן פון הארץ, ואז תזכה לשמחה דעמאלט

וועסטו זוכה זיין צו שמחה, כמו שכתוב: **אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים צו, יא): 'ולִישְׂרֵי לֵב' און פאר די גלייכע הערצער, 'שמחה' איז אנגעגרייט פרייד; ווייל נאר אז**

מען האט נישט קיין קשיות אויפן אייבערשטן איז מען פרייליך און מען טוט די מצות מיט שמחה.

זוה פרוש און דאס איז וואס שטייט אין פסוק (תהלים פא, ח): 'אענף בסתר רעם' איך האב דיר געענטפערט ווען דו האסט מיר געבעטן

שטילערהייט, מיט א קול פון שטורעם, **'אבְּחִנְךָ עַל מִי מְרִיבָה סְלָה'** כאטש עס איז געווען ביי מיר אויסגעפרואוּט און איך האב געוואוסט פאראויס אז דו וועסט זינדיגן ביי מי מריבה, דאך האב איך דיר ארויסגעהאלפן, אזוי ווי מיין פירונג איז שטענדיג - צו העלפן אין א צרה, אפילו איך ווייס אז דער מענטש וועט שפעטער זינדיגן, זאגט דער רבי נאך א פשט, **'מי מריבה' זה בחינת מצה 'מי מריבה' איז מרמו אז מען קריגט זיך מיט די סטרא אחרא, בחינת מחין מען וויל ריינע מחין, מען פארטרייבט די שלעכטע מחשבות, עַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה רַעֲמִים דוֹרְכָדַעַם וְוַעֲרָן** דונערן.

*

אין דעם פסוק וואס דער הייליגער רבי ברענגט דא (תהלים פא, ח): 'אענף בסתר רעם אבְּחִנְךָ עַל מִי מְרִיבָה סְלָה' - ליגט שוין מרומז די גאנצע מאמר ביז אהער,

ווייל דארט אין אנהויב פסוק שטייט קודם די ווערטער: **'בצרה קראת ואחלצך', וואס די פשט איז, ווי אזוי האסטו זוכה געווען אז ווען דו ביסט געווען אין א צרה און עס איז שוין געווען נאך די גזר דין האב איך די נאכאלץ געקענט ראטעווען? דורכדעם וואס 'אענף' איך האב דיר געענטפערט אויף די תפלה וואס דו האסט מיר געבעטן - 'בסתר' באהאלטענערהייט, דורך מלביש זיין די תפלה אין א מאמר און**

כמו שכתוב: 'ולישרי לב שמחה',

זוה פרוש (תהלים פ"א): 'אענף בסתר רעם, אבְּחִנְךָ עַל מִי מְרִיבָה סְלָה', 'מי מריבה' זה בחינת מצה, בחינת מחין, עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה רַעֲמִים:

דאס איז רעם, ווייל דו האסט דערהערט די 'דונער', דורכדעם וואס דו האסט געהאט א גלייכע הארץ, ממילא האסטו געקענט שפירן די שמחה אין הארץ, און וויסן ביי וועלכע שטאפל די גזירה האלט, כדי צו וויסן ווי אזוי צו מתפלל זיין, 'אבְּחִנְךָ' און איך האב דיר דאס אויספרובירט, **'על מי מריבה סלה' דורך די קריגערייען וואס מען האט גערעדט קעגן די צדיקים, און דו האסט געהאט א ריינע מח אזוי ווי מצה, און דו ביסט נישט מבולבל געווארן פון די מחלקת וואס איז געווען צווישן די צדיקים, דורכדעם האסטו זוכה געווען צו האבן א ריינע מח און צו דערהערן דעם 'דונער', ממילא איז דיין הארץ אויסגעגראדט געווארן, און דו האסט זוכה געווען צו שמחה, ממילא האסטו געקענט וויסן לויט די שמחה צי מען האלט פאר די גזר דין אדער נאך דעם גזר דין.**

ה וְתַדַּע און וויסן זאלסטו, שְׁצַרִּיף לְשִׁתָּה הַגְּבוּרוֹת ווען מען דינט דעם אייבערשטן מיט מידת גְּבוּרָה, מען דאווענט בְּכַח וּבְקוּל - מוז דאס גיין אינאיינעם בְּחֻסְדִּים, מיט אהבת השם יתְּבָרָה, מען דארף דינען דעם אייבערשטן - שְׂמֵאלָא בִּימִינָא מיט בייידע מידות, סיי מיט לינקס - מידת הַגְּבוּרָה, און סיי מיט רעכטס - מידת הַחֶסֶד, אהבת השם, בְּמוֹ שְׁפָתוֹב אַזוּי ווי עס שטייט אין פְּסוּק, (תהלים כ, ז): 'בְּגִבּוּרוֹת יֵשַׁע יְמִינוּ' מיט די שטארקע הילף פון זיין רעכטע האנט;

עס דארף גיין מיט בייידע אינאיינעם, בי עקר התגלות ווי אזוי קען די שטארקע דונערן (גבורה) אויפֿשטאפֿן די מח? על ידי החסדים דורך ליבשאפט און חסד, בְּמוֹ שְׁפָתוֹב אַזוּי ווי עס שטייט אין פְּסוּק, דער אייבערשטער זאגט פֿאר אַבְרָהָם אַבִּינוּ (שם ק, א): 'שֵׁב לִימִינִי' ווארט אויף די ישועה, וואס וועט קומען דורך מיין רעכטע האנט, וואס איז מידת החסד, [דארט אין פְּסוּק שטייט: 'נָאֵם הַנְּוִיָּה לְאַדְנִי' דער אייבערשטער האט געזאגט פֿאר מיין האר אַבְרָהָם, 'שֵׁב לִימִינִי' זיך און ווארט רואיג אויף די ישועה וואס איך וועל דיר ברענגען מיט מיין רעכטע האנט (מידת החסד), 'עַד אֲשִׁית אִיבִּיךָ הַדָּם לְרוּגְלֶיךָ' איך וועל צעדרוקן דיינע פינט אונטער

דיינע פיס. דאס הייסט דער אייבערשטער וועט טון גְּבוּרוֹת (מידת הַגְּבוּרָה) דורך זיין רעכטע האנט וואס איז מידת הַחֶסֶד, און דאס איז וואס דער רבי האט דא אָנְגַּעֲהוּיבֵן צו זאָגן, אז מען דארף צאמשטעלן די 'גְּבוּרוֹת' מיט 'חֻסְדִּים', אז מען דינט דעם אייבערשטן מיט ליבשאפט און חסד אזוי ווי אַבְרָהָם אַבִּינוּ, שטאפט מען אויף די מח מחשבה.

וְכֵן צַרִּיף לְשִׁתָּה הָאֲהֻבָּה עִם הַיְרָאָה און מען דארף דינען דעם אייבערשטן סיי מיט ליבשאפט און סיי מיט יְרָאָה און הַכְּנַעָה, בְּדִי שִׁיתַּעֲבֹד רַעֲמִים אַזוּי ווי אַ דוֹנַעֵר, וְזֶה און דאס איז וואס שטייט אין זוהר הקדוש (תיקוני זוהר, תיקון ט): 'מְסַמְרָא דִּימִינָא' ווען מען דינט דעם אייבערשטן מיט די רעכטע זייט, מידת הַחֶסֶד וואס דאס איז יְמִין, דאס הייסט מען דינט דעם אייבערשטן מיט ליבשאפט, מען טוט די מצות נישט צו באקומען שְׂכָר, נאר פון ליבשאפט, מען האט ליב דעם אייבערשטן - מְחָא ווערט די מח אויסגעלייטערט, חוּרָא כְּכֻסָּא (תיקון ט) שייך און ווייס אזוי ווי זילְבַּעַר, וְזֶה און דאס איז וואס שטייט (שמות יד, כז): 'וַיֵּשֶׁב הַיָּם לְפָנֹת בְּקָר לְאִיתָנוּן' וַיֵּשֶׁב הַיָּם די וואסער האט זיך צוריק געקערט, דער רבי טייטשט נאך טיפער: הַיָּם יָם הַחֲכָמָה די

ה וְתַדַּע, שְׁצַרִּיף לְשִׁתָּה הַגְּבוּרוֹת בְּחֻסְדִּים, שְׂמֵאלָא בִּימִינָא, בְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תהלים כ): "בְּגִבּוּרוֹת יֵשַׁע יְמִינוּ", בִּי עַקֵּר הַתְּגִלוֹת עַל יְדֵי הַחֻסְדִּים, בְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שם ק"ו): "שֵׁב לִימִינִי".

וְכֵן צַרִּיף לְשִׁתָּה הָאֲהֻבָּה עִם הַיְרָאָה, בְּדִי שִׁיתַּעֲבֹד רַעֲמִים, וְזֶה מְסַמְרָא דִּימִינָא, מְחָא חוּרָא כְּכֻסָּא (תיקון ט). וְזֶה "וַיֵּשֶׁב הַיָּם", הַיָּם יָם הַחֲכָמָה,

ווארט 'ים' ווייזט אויפן מזח מחשבה, די תורה זאגט אונז, ווי אזוי איז מען זוכה צו ריינע מוחין? 'לפנות בקר' פארטאגס, דער רבי טייטשט דאס ווארט 'לפנות בוקר' - דא בקר דאברהם דאס מיינט מען אברהם אבינו, וואס ער האט געדינט דעם אייבערשטן ליבשאפט, בחינת אזוי ווי עס שטייט אין פסוק: 'אברהם אהב' (ישעיהו מא, ח) אברהם מיינט ליבהאבער, אברהם וואס האט געדינט דעם אייבערשטן מיט אהבה, שטייט ווייטער אין פסוק 'לאיתנו' צו איר שטארקקייט, דא גבורות דאס איז גבורות, הינו בחינת: 'קול רעמד בגלגל', אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות א)

[די קול ווערט ווי א שטארקע דונער (גבורה) וואס קלאפט אן אינעם 'גלגל' דאס הייסט דער 'מח' - 'ים החכמה', און דאס איז פשט אין פסוק 'וישב הים' די ים החכמה, דאס הייסט די מזח איז געווארן אויסגערייניגט און זיך צוריקגעקערט צום ריכטיגן שטאפל, 'לפנות בקר' דורך די מדה פון אברהם, מידת החסד, וואס ביי אברהם שטייט אויף די ווארט בוקר, 'לאיתנו' צו איר שטארקקייט, גבורה, דאס הייסט מידת הגבורה דארף זיין צוזאמען מיט חסד אז עס זאל קענען אריינדרינגען אינעם מח און אויסרייניגן דעם מח].

וזהו און דאס איז פשט וואס שטייט אין פסוק (שיר השירים ח, ז): 'מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה' די פעלקער וועלן נישט קענען פארלעשן דעם פייער פון דיין ליבשאפט צו מיר, און זיי וועלן אונז נישט קענען באזיגן, ווייל אז מען לייגט אריין 'אהבה' אין אונזער 'שטארקקייט' (גבורה), מען האט אזוי שטארק ליב דעם אייבערשטן, איז די גבורה מיטן פולסטן קראפט, און מען קען אונז נישט באזיגן, פי עקר התגברות ווייל דער עיקר ווי אזוי מען איז מנצח די מלחמת היצר, על ידי האהבה איז דורך דינען דעם אייבערשטן מיט ליבשאפט, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק: 'שב לימיני וכו' [עד אשית איכיף הדם לרגליך] די ישועה, וואס דער אייבערשטער גייט מאכן מיט גבורות צו אונטערדרוקן די פיינט - וועט קומען דורך זיין רעכטע האנט, ווי אויף דורך דינען דעם אייבערשטן אזוי ווי אברהם אבינו מיט ליבשאפט וואס איז ימין.

"לפנות בקר" - דא בקר דאברהם, בחינת: "אברהם אהבי" (ישעיהו מ"א). "לאיתנו" - דא גבורות. הינו בחינת: "קול רעמד בגלגל".

וזהו (שיר-השירים ח): "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה", פי עקר התגברות על ידי האהבה, כמו שכתוב: "שב לימיני וכו'.

וזהו פרוש (תהלים כ"ט): "אל חסד, כבוד". 'אל' - דא חסד, 'כבוד' - דא חכמה,

וזהו פרוש און דאס איז וואס שטייט אין פסוק (תהלים כט, א): 'קול חסד, דא חסד, דא חסד דאס ווייזט אויף חסד, אזוי ווי עס שטייט (שם נב, א): 'חסד א-ל כל היום', 'כבוד' דא חכמה כבוד ווייזט אויף

חכמה, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (משלי ג, לה): 'כבוד חכמים ינחלו' די חכמים וועלן ירשענען כבוד, 'הרעים' דאס ווארט הרעים - דא בחינת רעמים ווייזט אויף דער שטארקער דונער, הינו הנבורות דאס מיינט צו זאגן אז ווען מען דאווענט בקול ובכח, מען האט אינזין די טייטש פון וואס מען דאווענט, ווערט פון דעם בחינת רעמים דער דונער, וואס דאס ברענגט 'יראה', אז מענטשן זאלן מורא האבן פונעם אייבערשטן, צריך לשתף עמהם מען דארף אבער צאמשטעלן אינאיינעם מיט די יראה - אהבה' די מדה פון ליבשאפט, כדי שיפגעו בכבוד אז דער דונער זאל זיך טרעפן מיט 'כבוד', דאס מיינט צו זאגן בבחינת חכמה מיט די מח וואס דארט ליגט די חכמה, שיתעבר מהם רעמים אזוי וועט ווערן א דונער, ותתגבר על אויביה און מען וועט זיך קענען שטארקן אויף די פיינט, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק 'שב לימיני' וכו' די ישועה זיך צו שטארקן איבער די פיינט וועט קומען דורך דינען דעם אייבערשטן מיט ליבשאפט וואס איז ימין.

זוה פרוש דאס איז פשט פון וואס חכמינו זכרונם לברכה דערציילן: 'אמר רבה בר בר חנה' רבה בר בר חנה האט געזאגט 'זימנא חדא' איינמאל, 'הוה אזלינן בספינתא' בין איך געפארן מיט א שיף, 'וסנאי ספינתא' און די שיף איז אריינגעפארן, 'בין שיצא לשיצא' דבורא' צווישן די פלוספעדערן פון א פיש. עס איז געווען דארט אין וואסער א גרויסע פיש און די שיף איז אריין צווישן די פלוספעדערן, און אזוי זענען זיי געפארן 'תלתא יומא' דריי טעג, 'ותלתא לילותא' און דריי נעכט, 'איהו בוקיפו' די פיש איז געשווימען אנטקעגן די ווינט, 'ואנו בשפולי' און די שיף ווי רבה בר בר חנה איז געווען - איז געפארן מיטן ווינט, פארקערט פונעם פיש, און די פיש איז געווען אזוי גרויס אז מען איז נישט אנגעקומען דורך צו שווימען די גאנצע פיש, (וואלט די פיש געשטאנען אויף איין פלאץ וואלט עס גענומען דאפלט צייט - זעקס טעג אנצוקומען פון איין עק ביזן צווייטן עק, נאר וויבאלד די פיש איז געשווימען אויף די פארקערטע ריכטונג האט עס גענומען דריי טעג), 'וכי תימא' אויב וועסטו פרעגן,

כמו שכתוב (משלי ג): "כבוד חכמים ינחלו". 'הרעים' - דא בחינת רעמים, הינו הנבורות בחינת רעמים, צריך לשתף עמהם אהבה, כדי שיפגעו בכבוד, בבחינת חכמה, שיתעבר מהם רעמים, ותתגבר על אויביה כמו שכתוב: "שב לימיני" וכו'.

זוה פרוש: אמר רבה בר בר חנה חנא: זימנא חדא הוה אזלינן בספינתא, וסנאי ספינתא בין שיצא לשיצא דבורא תלתא יומא ותלתא לילותא, איהו בוקיפו ואנו בשפולי. וכי תימא, לא מסגי

ל'א מסגני ספינתא טובא' אפשר איז די שיה נישט געפארן אזוי שנעל, דערפאר איז די שיה נישט אנגעקומען צו דערגרייכן די פיש? ענטפערט די גמרא 'כי אתא רב דימי'

ווען רב דימי איז געקומען, 'אמר' האט ער געזאגט, די שיה איז געפארן אזוי שנעל - 'במיחם רקמקומא דמיא' אזוי שנעל ווי עס נעמט אויפצוקאכן א קעסל וואסער, 'מסגי שתין פרסי' אין די צייט איז די שיה געפארן זעכציג פרסה, 'ושדי פרשא גירא' און ווען איינער רייט ווען אויף א פערד וואס לויפט שנעל, און ער שיסט א פילל, 'וקדמה ליה איהי' וואלט די שיה אנגעקומען נאך שנעלער ווי די פילל פליט, אזוי שנעל איז די שיה געפארן, און נאכאלץ איז די שיה נישט אנגעקומען צו דערגרייכן די פיש, 'ואמר רב אשי' און רב אשי האט געזאגט, 'ההוא גילדנא דמיא הוא' די פיש איז פון די קליינע פישלעך וואס שווימען אין וואסער,

דאית ליה תרי שיצא וואס זי האט צוויי פלוספעדערן (בבא בתרא עג:).

רשב"ם:

שיצא סנפיר: בין שיצא לשיצא סנפירין בגב הדג, אחד לצד הראש ואחד לצד הזנב: איהו בוקיפו, שהיה הולך בנגד הרוח: ואנן אזלינן

בשפולי, כמו שהרוח הולך דמים של ים אינם נובעין, אלא על-ידי רוח הולכין בהן: במיחם רקמקומא דמיא, כשיעור שמחממים רקמקומא של מים חמין: ושדיא פרשא גירא, כשהיה שום אדם יורה בחץ ובקשת על שפת הים לארץ, הוי חזינן דקדמה לה ספינתא לחץ: יעצט גייט דער רבי צאמפלעכטן די גאנצע תורה אין דאס אריינלייגן אין די ווערטער פון רבה בר בר חנה.

'ספינתא' דאס ווארט ספינה - לשון חשיבות איז א לשון פון אויסגעשמועסט אין סימן א', לשון ספון וחשוב וכו'), וואס איז חשוב? דא בחינת גבורה יראה ווען מען האט 'יראת שמים' מורא פונעם אייבערשטן, וואס דאס

ספינתא טובא? כי אתא רב דימי אמר במיחם רקמקומא דמיא מסגי שתין פרסי, ושדי פרשא גירא וקדמה ליה איהי. ואמר רב אשי ההוא גילדנא דמיא הוא, דאית ליה תרי שיצא (בבא בתרא עג:).

רשב"ם:

שיצא סנפיר: בין שיצא לשיצא סנפירין בגב הדג, אחד לצד הראש ואחד לצד הזנב: איהו בוקיפו שהיה הולך בנגד הרוח: ואנן אזלינן בשפולי כמו שהרוח הולך דמים של ים אינם נובעין, אלא על-ידי רוח הולכין בהן: במיחם רקמקומא דמיא כשיעור שמחממים רקמקומא של מים חמין: ושדיא פרשא גירא כשהיה שום אדם בחץ ובקשת על שפת הים לארץ, הוי חזינן דקדמה לה ספינתא לחץ:

ספינתא — לשון חשיבות, דא בחינת גבורה יראה, כמו שכתוב (ישעיהו ל"א):

איז גבורות ה', דאס איז די טייערסטע זאך, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק

(ישעיה לג, ח): 'יראת ה' זיך פארקטן פונעם אייבערשטן, 'היא אוצרו' דאס איז א חשוב'ער אוצר, שהיא עקר החשיבות דאס איז דער עיקר וואס איז טייער.

'שיצא' די ווארט שיצא -

לשון צרה איז א לשון פון צרות, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (במדבר טו, כא) דער אייבערשטער האט געזאגט נאכן חטא העגל: 'ואכלה אתם כרנע' איך וועל זיי פארלענדן אין איין רגע, ותרגמו וזאגט דער תרגום: 'ואשצי ותחון' איך וועל זיי פארלענדן; זעט מען אז די ווארט 'שיצא' מיינט צרות.

'תלתא יומא ולילותא', די נומער דריי, דא בחינת מצוות איז מרמז אויף מצות, ווייל די תרי"ג מצות איז איינגעטיילט אין דריי, שיש בהם עס איז דא

מצות - משפלות וואס זענען שכל'דיג, אויף איז דא מצות - ומקבלות וואס מיר האבן מקובל פון משה רבינו, און נאכדעם איז דא מצות - וחקות אן קיין טעם, און די ווארט 'יומא ולילותא' דאס איז מרמז אויף די תורה, די תורה ווערט אנגעערופן טאג און נאכט, וכתוב בהם אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (יהושע א, ח): 'והגית בו יומם

ולילה' לערן תורה בייטאג און ביינאכט. 'איהו בוקיפו ואנן בשפולי', זה דאס מיינט צו זאגן, 'איהו' דער אייבערשטער, 'בוקיפו' איז פון אויבן, 'ואנן' און אונז אידישע קינדער - 'בשפולי' זענען פון אונטן, און ווען מיר טוען די מצות פונעם אייבערשטן ווערן מיר איינס מיטן באשעפער, ווייל די מצות זענען איינס מיטן אייבערשטן, אזוי ווי אויבן דערמאנט (אות ב), בחינת 'ישמח ה' במעשיו', דער אייבערשטער פרייט זיך ווען מיר טוען די מצות, 'ישמח ישראל בעשיו' און מיר פרייען זיך מיטן אייבערשטן.

קינדער - 'בשפולי'

זענען פון אונטן, און ווען מיר טוען די מצות פונעם אייבערשטן ווערן מיר איינס מיטן באשעפער, ווייל די מצות זענען איינס מיטן אייבערשטן, אזוי ווי אויבן דערמאנט (אות ב), בחינת 'ישמח ה' במעשיו', דער אייבערשטער פרייט זיך ווען מיר טוען די מצות, 'ישמח ישראל בעשיו' און מיר פרייען זיך מיטן אייבערשטן.

דאס וואס ער דערציילט

'במיחם קמוקמא דמיא' [אזוי לאנג ווי עס נעמט צו אנווארעמען א קעסל וואסער], די קעסל וואסער - דא

מחא דאס איז מרמז אויף די מח, די מח איז אזוי ווי א כלי וואס עס רינט ארויס פון איר וואסער, אריין צו די לונגען אפצוקילן די הארץ, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שיר השירים ה, טו): '[מעין גנים באר מים חיים] ונזלים מן לבנון' וואס זייערע וואסער רינען פון א ריינעם ווייסן ארט, און אזוי ווי אויבן

'יראת ה' היא אוצרו', שהיא עקר החשיבות. שיצא - לשון צרה, כמו שכתוב (במדבר ט"ו) 'ואכלה אתם כרנע', ותרגמו: 'ואשצי ותחון'.

תלתא יומא ולילותא - דא בחינת מצוות, שיש בהם משפלות ומקבלות וחקות, וכתוב בהם (יהושע א): 'והגית בו יומם ולילה'.

איהו בוקיפו ואנן בשפולי - זה בחינת: 'ישמח ה' במעשיו, ישמח ישראל בעשיו'.

במיחם קמוקמא דמיא - דא מחא, כמו שכתוב (שיר השירים ד): 'ונזלים מן לבנון'.

דָּאם וואָרט 'גִּירָא' [א פֿייל], דאָ דאָס איז מ'רמז אויפן דונער, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים קמה, ו): 'שִׁלַח חֲצָדָה' שיק דייע פֿיילן, ו'תהמם' און פארטומל זיי, 'חֲצָדָה' דאָס איז די דונערן, אזוי זאגן די מפרשים (עין במצודות דוה, חֲצָדָה מיינט דונערן), [דאָ זעט מען דעם ענין אז מען דארף צאמשטעלן 'גבורה' - 'יראה' צוזאמען מיט 'חסד' - 'אהבה', ווייל 'פרשה' דאָס איז מ'רמז אויף 'חסד', און 'גירא' א פֿייל' דאָס איז 'גבורה', און מען זעט דאָ אז די 'גבורה' די פֿייל, איז געקומען פון 'פרשה' -

דאָס איז מ'רמז אויף 'חסד', און 'גירא' א פֿייל' דאָס איז 'גבורה', און מען זעט דאָ אז די 'גבורה' די פֿייל, איז געקומען פון 'פרשה' - חסד, וואס דאָס איז אויף מרומז אין דעם פסוק 'שב לימיני', דאָ בְּחִינַת 'שב לימיני' די גאַנצע פסוק איז 'שב לימיני עד אשית איביך הדם לרגליך', וואס פון דעם פסוק זעט מען אז דורך די מדה פון 'ימין' 'חסד', טוט השם יתברך 'גבורות', אונטערטעניגן די פֿינגער.

מָעַן דארף אָבער וויסן, אז אפילו מען דארף טאקע דינען דעם אייבערשטן מיט פיידע מדות 'יראה-גבורה' און אנהויבן דינען דעם אייבערשטן מיט מידת ה'יראה', מורא האבן פונעם אייבערשטן, און דאָס זאגט ער יעצט ווייטער, 'קְרָמָה לִיָּה אֵיהִי' [די שִׁיף איז

אויסגעשמועסט (אות ג): 'מִן לְבֹנָא דְמַחָא' פון די ריינע מח רינט אראפ א פליסיגקייט וואס גלייכט אויס דאָס האַרץ. 'מִסְנָא שְׁתֵּין פְּרָסִי' [איז די שִׁיף געפארן זעכציג פֿרסה],

דאָ בְּחִינַת גְּבוּרוֹת די נומער זעכציג איז מ'רמז אויף גבורה, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שיר השירים ה, ז): 'שִׁשִּׁים גְּבוּרִים' זעכציג גבורים, און פון גבורה ווערט דער דונער, אזוי ווי עס שטייט (איוב כו, יד): 'וְרַעַם גְּבוּרוֹתָיו' דער דונער איז פון די שטארקקייט פונעם אייבערשטן.

'וְכִי שָׂדֵי פְּרָשָׂא גִירָא', 'פְּרָשָׂא' די וואָרט 'פְּרָשָׂא' איז מ'רמז אויף 'מפרש זיין', און געבן צו פארשטיין, דאָ בְּחִינַת חֶסֶד וואס דאָס איז א חסד, שְׁהוּא מוֹצִיא לְאוּר אַז עַר מַאֲכֵט לִיכְטִיג, תַּעֲלוּמוֹת פֿאַרְבָּאָרְגֶּנֶע זאַכן, דאָס הייסט דְּבָרִים הַמְצַמְצָמִין די זאַכן וואס זענען פארמאכט און פארשלאסן און מען פארשטייט עס נישט, וואס דאָס איז בְּחִינַת גְּבוּרָה, הוּא מְפָרֵשׁ אוֹתָם און ווען מען איז מסבֿיה מען געבט יענעם צו פארשטיין, איז דאָס 'חֶסֶד', אזוי ווי די הייליגע חֲקָמִים זאָגן (סוֹפָה מַט): אויפן פסוק (משלי לא, כו):

'וְתוֹרַת חֶסֶד עַל לְשׁוֹנָה', וואס איז דאָס 'תורת חסד'? 'תורה ללמדה', תורה וואס מען לערנט מיט אנדערע, זעט מען אז פֿרָשָׂה איז מ'רמז אויף חסדים.

מִסְנָא שְׁתֵּין פְּרָסִי — דאָ בְּחִינַת גְּבוּרוֹת, שְׁשִׁים גְּבוּרִים, וְרַעַם גְּבוּרוֹתָיו. וְכִי שָׂדֵי פְּרָשָׂא גִירָא — 'פְּרָשָׂא': דאָ בְּחִינַת חֶסֶד, שְׁהוּא מוֹצִיא לְאוּר תַּעֲלוּמוֹת, דְּבָרִים הַמְצַמְצָמִין הוּא מְפָרֵשׁ אוֹתָם.

גִּירָא — דאָ (תהלים קמ"ד): 'שִׁלַח חֲצָדָה וְתַהֲמֵם', דאָ בְּחִינַת: "שב לימיני" וכו'.

קְרָמָה לִיָּה אֵיהִי — דאָ פסוק 'שב לימיני', דאָ בְּחִינַת 'שב לימיני' די גאַנצע פסוק איז 'שב לימיני עד אשית איביך הדם לרגליך', וואס פון דעם פסוק זעט מען אז דורך די מדה פון 'ימין' 'חסד', טוט השם יתברך 'גבורות', אונטערטעניגן די פֿינגער.

אנגעקומען שנעלער ווי די פּייל], דא דאס איז מרמז, בחינת יראה שהיא קדם די שיף וואס איז מרמז אויף יראה, איז אנגעקומען איידער די פּיילן, שהיראה היא קודמת ווייל יראה איז חשובער פון חכמה, ווייל מען דארף ערשט דינען דעם אייבערשטן מיט יראה און מורא, און שפעטער איז מען זוכה צו קומען צו דינען דעם אייבערשטן מיט אהבה, נאר נאך יראה קומט מען צו אהבת השם יתברך, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שם ק"א, י): 'ראשית חכמה וכו' [ראשית חכמה יראת ה'] די ערשטע פון אלע חכמות איז יראת השם, זיך פארקטן אייבערשטן.

שְׂרָבָה בַּר בַּר חֲנָה סֵפֶר

בחינת יראה שהיא קדם, שהיראה היא קודמת, כמו שכתוב (שם ק"א): "ראשית חכמה" וכו'.

שְׂרָבָה בַּר בַּר חֲנָה סֵפֶר
שְׁהִלְךָ כָּל בְּךָ בַּמִּדַּת

היראה, ויראה גדל כח היראה, עד שיכול להבין על ידה בין קדם גור דין לאחר גור דין, ונתו בין שיצא וכו'. והדר מפרש אידך יכול להבין, תינו על ידי המצוות, שהם בחינת תלתא יומא וכו', יכול להבין.

וְדוֹקָא בְּשַׁעוֹשֵׁין אוֹתָן
בְּשִׁמְחָה, וְעַל-יְדֵי שִׁמְחַת הַמִּצְוֹת יָכוֹל לְהִבְיִן.

גור דין. וזהו דאס איז פשט 'בין שיצא וכו' אז די שיף איז אריין צווישן איין צרה אינעם צווייטן צרה, די שיף דאס איז די יראת שמים [אזוי ווי דער רבי האט פריער דערמאנט, 'ספינה' איז א לשון 'ספון וחשוב', און 'יראת שמים' איז אויך זייער א חשוב'ע אוצר] אז מען האט א שטארקע יראה קען מען וויסן א חילוק צווישן גזירות, והדר און נאכדעם, מפרש, געבט ער צו פארשטיין, אידך יכול להבין ווי אזוי קען מען צוקומען צו די מדרגה פון וויסן אויב עס איז שוין לאחר גור דין? תינו על ידי המצוות דורך די מצות וואס מען טוט, שהם וואס די מצות ווערן אנגערופן, בחינת 'תלתא יומא' וכו' דריי טעג און דריי נעכט, [ווייל עס זענען פארהאן דריי סארטן מצות, 'שכל'דיגע, 'מקובל'דיגע, און 'געזעצליכע אן קיין טעם' ווי פריער דערמאנט], יכול להבין דורכן טון די מצות קען מען וויסן אויב עס איז שוין נאך די גור דין.

פארהאן דריי סארטן מצות, 'שכל'דיגע, 'מקובל'דיגע, און 'געזעצליכע אן קיין טעם' ווי פריער דערמאנט, יכול להבין דורכן טון די מצות קען מען וויסן אויב עס איז שוין נאך די גור דין. **וְדוֹקָא בְּשַׁעוֹשֵׁין אוֹתָן בְּשִׁמְחָה אֲבֵעַר נָאֵר** אז מען טוט די מצות מיט שמחה, ועל ידי שמחת המצוות דורך טון די מצות מיט שמחה, יכול להבין קען מען צוקומען צו די מדרגה צו וויסן אויב עס איז שוין

רבה בר בר חנה דערציילט, שְׁהִלְךָ כָּל בְּךָ בַּמִּדַּת היראה אז ער האט געהאט אזא שטארקע יראת שמים, ויראה גדל כח היראה און ער האט פארשטאנען דאס גרויסקייט פון מורא האבן פונעם אייבערשטן, עד שיכול להבין על ידה וואס דורכדעם קען מען זוכה זיין צו קומען צו די מדרגה, מען זאל וויסן בין קדם גור דין לאחר גור דין אויב מען האט שוין גוזר געווען די גזירה אדער מען האלט פארן

אויב עס איז שוין נאכן גזר דין אָדער עס איז נאך פארן גזר דין, ווייל (ישעי' סג ט): 'בכל צַרְתֶּם לוֹ צַר', ווען עס איז דא א צרה - איז די צרה אויף פביכול אויבן, און

די פרייד וואס איז מלכש אין די מצות איז נישט גאנץ, ממילא קען מען עס שפירן.

זאגט ווייטער דער רבי: והדר און

נאכדעם, מפרש געבט ער צו פארשטיין, איך להשיג בחינת שמחה ווי אזוי איז מען זוכה צו

זיין פרייליך? על ידי בחינת רעם דורך דעם דונער, [וואס דורכדעם גראדט מען אויס די

קרומקייט פון הארץ און מען באקומט א גלייכע הארץ, און די

הארץ קען זיך פרייען, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים צז, יא): 'ולישרי לב שמחה, ווי

דער רבי האט דערמאנט אין אות ג], ווהו און דאס איז פשט אין די ווערטער: 'בי אתא רב דימי' ווען רב דימי איז געקומען,

'אמר' האט ער געזאגט: 'במיחם רקומא דמיא' וכו', 'קומקומא דמיא' איז מרמז אויפן מח, [אזוי ווי דער רבי האט פריער דערמאנט דעם פסוק (שיר השירים ד, טו): 'באר

מים חיים ונזלים מן לבנון' - וואסער וואס קומט צו רינען פון 'לבנון'. טייטשט דער

זוהר (פנחס רלה): אויף דעם ווארט 'לבנון' -

לאחר גזר דין, בי הקדוש ברוך הוא ווייל דער אייבערשטער, משמח במעשיו פרייט זיך מיט די מצות וואס אידישע קינדער טוען, והשמחה היא מלכשת במצוות און

די שמחה פונעם

אייבערשטן איז אין די מצות, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, ונאנחנו משמחין למטה

גם כן בהקדוש ברוך הוא און מיר פרייען זיך דא פון אונטן אויף מיטן אייבערשטן, כמו שכתוב אזוי ווי עס

שטייט אין פסוק (תהלים קמט, ב): 'ישמח ישראל בעשיו' אידישע

קינדער פרייען זיך מיטן אייבערשטן, ואין רצוננו בשום שבר און מיר דארפן נישט קיין

שום שבר אפילו שבר עולם הבא מיר דארפן אפילו נישט קיין עולם

הבא, נאר מיר ווילן ענדערש זוכה זיין צו טון נאך מצות, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ב), ווה

און דאס איז מרומז אין די ווערטער 'איהו בוקיפו ונאנו בשפול' [דער אייבערשטער פרייט זיך פון אויבן מיט אונזערע מצות, און מיר פרייען זיך דא פון אונטן מיטן

אייבערשטן], און לפי שמחתו לויט די שמחה פונעם אייבערשטן - כן שמחתנו אזוי איז אונזער פרייד, ועל ידי זה אנחנו יבולין להבין און אזוי קענען מיר וויסן

בי הקדוש-ברוך-הוא משמח במעשיו, והשמחה היא מלכשת במצוות, כנ"ל,

ונאנחנו משמחין למטה גם כן בהקדוש-ברוך-הוא, כמו שכתוב: "ישמח ישראל בעשיו", ואין רצוננו בשום

שבר אפילו שבר עולם הבא, כנ"ל. ווה, 'איהו בוקיפו ונאנו בשפול', לפי שמחתו כן שמחתנו, ועל-ידי-זה אנחנו יבולין להבין.

והדר מפרש איך להשיג בחינת שמחה, על-ידי בחינת רעם. ווהו: בי אתא רב דימי אמר: במיחם רקומא דמיא וכו', הינו

והדר מפרש איך להשיג בחינת שמחה, על-ידי בחינת רעם. ווהו: בי אתא רב דימי אמר: במיחם רקומא דמיא וכו', הינו

והדר מפרש איך להשיג בחינת שמחה, על-ידי בחינת רעם. ווהו: בי אתא רב דימי אמר: במיחם רקומא דמיא וכו', הינו

והדר מפרש איך להשיג בחינת שמחה, על-ידי בחינת רעם. ווהו: בי אתא רב דימי אמר: במיחם רקומא דמיא וכו', הינו

והדר מפרש איך להשיג בחינת שמחה, על-ידי בחינת רעם. ווהו: בי אתא רב דימי אמר: במיחם רקומא דמיא וכו', הינו

'לִיבֹנָא דְמוֹחָא' עֵס קוּמַט פּוֹן אַ מַח וּוּאס איז ווייס און רייך; מִמִּילָא אַז די מַח איז נישט פֿאַרשטאַפּט, נאַר פֿאַרקערט עס איז אַ ריינע מַח, רייך פּוֹן פֿרעמדע חֲכָמוֹת און

רייך פּוֹן שְׁלֵעכְטע מחשבות, קען ווערן אַ דונער פּוֹן די קול וּוּאס קלאַפּט אַריין אין דעם ריינעם מַח (אזוי ווי די רבי האט ערקלערט אין אות ד'), [[, תינו בחינת 'קול רעמד בנגל' די קול וואס קלאפּט אינעם מַח און עס ווערט אזוי ווי אַ דונער.

'שיתין' די נומער זעכציג, זעה בחינת גבורות דאס ווייזט אויף גבורות, הפועין בנגלתא וואס גייט צום מַח, ונעשה ממנו רעמים און עס ווערט אזוי ווי אַ דונער, ואשתמע קלא און די קול גייט צום הארץ, זעה בחינת הקול מעורר הפונה ווייל ווען

מען דאווענט מיט א קול העלפט עס מען זאל אינזין האבן דאס דאווענען, בחינת 'לא נבראו רעמים' וכו' [אלא לפשט עקמומיות שפלב], די דונער איז נאר באשאפן געווארן צו אויסגראדן די קרומקייטן פון הארץ, און דורכדעם וואס מען האט נישט קיין קרומקייטן אין הארץ איז מען זוכה צו שמחה, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים צו, יא): 'ולישרי לב שמחה', (אזוי ווי

דער רבי האט ערקלערט אין אות ג'). וְהָדָר אָמַר און נאכדעם זאגט ער, שְׁעַקְר חַתְנֻכְרוֹת הַגְּבוּרוֹת דְּעַר עֵיקָר ווי אזוי מען קען מנצח זיין די טומאה דורך

יראה, אינו אלא על ידי חסדים איז נאר אז מען דינט דעם אייבערשטן אויף מיט 'אהבה', מיט 'ליבשאפט', וצריך לאכללא שמאלא בימינא בנ"ל עס מוז גיין מיט ביידע צוזאמען, מיט 'אהבה' און 'יראה', ואף על פי בן און אפילו דער עיקר איז צו דינען דעם אייבערשטן מיט ליבשאפט - צריך לאקדמא את תיראה דארף מען אבער אנהויבן מיט יראה, פי בעל אבדה ווייל דער וואס האט פארלוירן עפעס, מחזיר על אבדתו דער גייט זוכן דאס וואס ער האט פארלוירן

בחינת: קול רעמד בנגל.

שיתין זה בחינת גבורות, הפועין בנגלתא, ונעשה ממנו רעמים. ואשתמע קלא: זה בחינת הקול מעורר הפונה, בחינת: לא נבראו רעמים וכו'.

וְהָדָר אָמַר, שְׁעַקְר חַתְנֻכְרוֹת הַגְּבוּרוֹת אינו אלא על-ידי חסדים. וצריך לאכללא שמאלא בימינא, בנ"ל, ואף-על-פי-כן צריך לאקדמא את תיראה, פי בעל אבדה מחזיר על אבדתו (כמו שאמרנו רבותינו, וזכרונם לברכה [קדושין ב:]: 'דרבו של איש לחזר אחר אשה. משל לאדם, שאבדה לו אבדה' וכו'. פרוש:

(כמו שאמרנו רבותינו, וזכרונם לברכה אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן [קדושין ב:]: 'דרבו של איש לחזר אחר אשה' די וועג ביי אַ שידוך איז, אַז דער מאן זוכט אויף די פרוי חתונה צו האבן מיט איה, און נישט די פרוי זוכט אויף דעם מאן, פארוואס טאקע איז אזוי? 'משל לאדם' אַ משל צו איינער, 'שאבדה לו אבדה' וואס האט פארלוירן עפעס, וכו' גייט ער אויפזוכן וואס ער

דארף מען קודם צוגיין צו די מצוה מיט יראה, 'דאתמר בה' אזוי ווי עס שטייט (משלי לא, ל): 'אשה יראת ה' די מדה פון יראה, 'היא תתהלל' איז געלויבט, 'ובגין

דא' דעריבער, 'מצא

אשה בקדמיתא' ערשט

דארף מען אנהויבן

מיט יראה, 'מצא טוב'

דעמאלט איז גוט (שם יח,

כב), 'כי אז ווייל

דעמאלט, 'תבוא אליו

האהבה ממילא וועט

מען שוין ממילא

צוקומען צו דינען דעם

אייבערשטן מיט

ליבשאפט, 'כי האהבה

ווייל דאס ליבשאפט,

הולכת גיט, 'ומחזרת

און קערט זיך צוריק,

אחר היראה נאך יראה,

תמיד שטענדיג, 'כי בעל

אברה ווייל איינער וואס האט עפעס

פארלוירן מחזיר אחר אברתו גיט נאך און

זוכט אויף זיין פארלירענע זאך, 'בנ"ל אזוי

ווי פריער דערמאנט כך שמעתי אזוי האב

איך געהערט, 'מפיו הקדוש פון הייליגן

רביניס מויל, 'בפרוש קלאר).

וזהו בחינת דאס איז מרומו אין די

ווערטער: 'וכי שרא פראש גרא'

'וכו' ווען א רייטער אויף א פערד האט

געשאסן א פיל [נקדמה ליה איהו] איז זי -

די שיף - ערשט אנגעקומען, ווייל די

ווארט 'פראש' ווייזט אויף מידת 'חסד',

אז ער איז 'מפרש' און ערקלערט זאכן

וואס איז באהאלטן און שווער צו

האט פארלוירן, אזוי אויף דער מאן האט פארלוירן א ביין, אזוי שטייט אין פסוק (בראשית ב, כא): 'ויקח את מצלעתי' דער אייבערשטער האט גענומען א ביין פון

אדם הראשון און

געבויט דערפון די

ווייב, דערפאר זוכט

דער מאן אויף די ווייב,

דער רבי טייטשט דא

נאך א פשט, פרוש, 'כי

אהבה די מדריגה פון

דינען דעם אייבערשטן

מיט ליבשאפט - הוא

בחינת איש ווערט אויך

אנגערופן 'איש', ויראה

און די מדריגה פון

דינען דעם אייבערשטן

מיט מורא - היא בחינת

אשה ווערט אויך

אנגערופן 'אשה', בידוע

אזוי ווי דער זוהר

הקדוש זאגט (בראשית דף ל ע"א): 'ודכר' דער

מאן, 'מסטרדא דימינא קא אתי' איז פון די

רעכטע זייט וואס איז מרמו אויף חסד,

אויף אהבה, 'ונוקבא' און די פרוי -

'מסטרדא דשמאלא' איז פון די לינקע זייט,

וואס ווייזט אויף 'דין', אויף 'עבורה', אויף

'יראת שמים', 'מורא האבן פונעם

אייבערשטן, ועל כן דערפאר, צריך

להקדים דארף מען קודם אנהויבן דינען

דעם אייבערשטן - את היראה מיט יראה,

אזוי ווי דער הייליגער זוהר זאגט (הקדמת

תיקוני זוהר, דף ו ע"א): 'אתתא' די פרוי, דאס

מיינט מען די מדה פון יראה, 'אית לה

לאקדמא בכל פקודיא' ביי יעדע מצוה

פארשטיין, אזוי ווי דער רבי האט פריער מסביר געווען. און די 'ספינה' ווייזט אויף 'גבורה' 'יראה', אזוי ווי דער רבי האט פריער ערקלערט, אז 'ספינה' איז א לשון פון טייערקייט און 'חשיבות', 'ספון' ו'חשוב'; און 'יראה' דאס הייסט 'יראת שמים' - איז א טייערע אוצר, אזוי ווי עס שטייט און פסוק (ישעיה לג. ה): 'יראת ה' היא אוצרו', און מען זעט דא אז די שיף וואס איז מרמז אויף 'יראה' - איז ערשט אנגעקומען פאר

די רייטער, 'פרשא' - וואס איז מרמז אויף מידת 'אהבה און חסד', זעט מען פון דא אז מען דארף קודם דינען דעם אייבערשטן מיט מידת 'היראה' און דערנאך קומט מען שוין ממילא צו מידת 'אהבה'.

ואמר רב אשי און רב אשי זאגט: 'האי גלדנא דימא' וכו' די פיש וואס האט די צוויי שיצא [צרות], איר נאמען איז גילדנא די ווארט גילדנא - הוא בחינת דאס ווייזט אויף שם אנג"ל די הייליגע שם אנג"ל, שהוא בחינת גבורות וואס דער שם איז א שם פון גבורה, מען קען מיט דעם שם מנצח זיין אלע מלחמות, און דער שם איז מרומו אין די צווייטע ברכה פון שמונה עשרה, וואס די ברכה ווערט אנגערופן ביי די הייליגע חכמים מיטן נאמען 'גבורות' (עין ראש השנה לב.) בי הוא ראשי תבות ווייל דאס ווארט גילדנא איז די ראשי תיבות פון די ווערטער: א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

א'תה

מידת 'מלכות' וואס איז אויף מרמז אויף גבורות און דינים, ד'ינ'א' דמלכותא (וזהר משפטים ק"ח: - וזהר ויקרא יא:).

די פיש 'גילדנ'א' וואס איז מרמז אויף 'גבורה' און 'דינים'

האט צוויי פלוספעדערן

וואס הייסט 'שיצא',

וואס די ווארט 'שיצא'

איז מרמז אויף 'צרות

און גזירות', (אזוי ווי

דער רבי האט פריער

דערמאנט אז די תרגום

אויפן ווארט 'ואכלה'

פארלענדן - איז

'ואשצי', זעט מען אז

'שיצא' מיינט צרות).

ווייל עס איז דא צוויי

סארטן צרות, איין

סארט צרה איז איידער

מען פארזיגלט די גזר

דין, וואס מען קען נאך געהעריג בעטן

דעמאלט דעם אייבערשטן צו צעשטערן

די גזירה, און די צווייטע סארט צרה איז

נאכן פארזיגלען די גזר דין, וואס דעמאלט

דארף מען בעטן דעם אייבערשטן אויף א

באהאלטענעם וועג.

יעצט וועט דער רבי נעמען די גאנצע

השגה און דאס אריינלייגן אין די

פסוקים פון תהלים (תהלים צח, ו-י): 'בחצצרות

וקול שופר הריעו לפני המלך ה', ירעם

הים ומלאו תבל וישבי בה'.

וְזֶה פְרוּשׁ דָּאס איז פֿשט אין פֿסוק

'בחצצרות וקול שופר' וכו',

'בחצצרות וקול שופר', הינו על ידי בחינת

קול הנפיק בגל' ווען מען דאווענט בכח

ובקול איז דאס פינקט אזוי ווי דער קול

שופר וואס ברענגט יראה, על ידי זה ירעם

הים' וכו' דורכדעם ווערט דער מח מחשבה

וואס ווערט אנגעווען ים החכמה' (ווי

דערמאנט פריער אין

אות ד') - נעשה בחינת

רעמים אזוי ווי א דונער

אין מח בחינת: אזוי ווי

אויבן אויסגעשמועסט

(אות א) אויפן פסוק 'קול

רעמד בגלגל', אז דער

קול מאכט א דונער

אינעם גלגל המזח און

אזוי רינט אראפ פונעם

מח ריינע וואסער וואס

גראדט אויס דאס

הארץ, דאס איז מרומז

ווייטער אין די

ווערטער פון פסוק:

'תבל וישבי בה' דא

בחינת לבא וערקון דילה דאס איז די הארץ

מיט די אדערן, זיי ווערן אויסגערייניגט,

כמו שאמרו אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה

זאגן: 'לא נבראו רעמים' וכו' [אלא לפשט

עקמומיות שבלב] די דינערן איז באשאפן

געווארן צו אויסגראדן די קרומקייטן פון

הארץ.

יעצט וועט דער רבי אויפווייזן אז 'תבל'

ווייזט אויפן 'הארץ', **בי תבל** ווייל

די ווארט 'תבל' - אותיות איז די אותיות

תיו לב, די אות ת' מיט ל"ב [הארץ].

צוזאמען איז עס די ווארט תבל, דער רבי

איז מסביר תיו די ווארט ת' - לשון רשימה

מיינט א צייכן, כמו שכתוב אזוי ווי עס

שטייט אין פסוק (חזקאל ט, ד): 'והתוית תו'

וְזֶה פְרוּשׁ: בַּחצצרות וקול

שופר — וכו', הינו על-

ידי בחינת קול הנפיק, בגל',

על-ידי-זה ירעם הים וכו',

נעשה בחינת רעמים, בחינת:

"קול רעמד בגלגל". תבל וישבי

בה — דא בחינת לבא וערקון

דילה, כמו שאמרו: לא נבראו

רעמים וכו',

בי תבל — אותיות תיו לב.

תיו — לשון רשימה, כמו

שכתוב (חזקאל ט): 'והתוית תו',

שְׁמַחָה, 'יחד הרים וְרִנְנוּ' דאס איז מְרַמֵּז אויף רְנָה, און די ווארט רְנָה איז לְשׁוֹן תַּפְלָח, א לְשׁוֹן פון דאווענען, כּמוֹ שְׁפָתוֹב אזוי ווי עס שְׁטײט אין פֿסוק (מלכים א ח, כח):

'לִשְׁמַע אֶל הַרְנָה' וכו'. זאָלסט צוהעֶרן דאס געבעט פון אידישע קינדער, 'הרים' בערג - איז מְרַמֵּז כּחִינַת צַדִּיקִים אויף צַדִּיקִים, ווייל אזוי ווי בערג גייען העכער און העכער, אזוי איז די שִׁכּר פון צַדִּיקִים, עס האט נישט קיין עֲגֵדֶע, הִינּוּ דאס זאגט דער פֿסוק, על יְדֵי שְׂמַחַת הַלֵּב אִז מֵעַן אִיז פֿרִייליך מיטן אייבערשטן, מֵעַן פֿרייט זיך מיט די מִצּוֹת, מֵעַן פֿרייט זיך 'שלא עשני גוי' - יבולין להַתְּפַלֵּל קען מען דאווענען, וְלַחֲלֹבֵשׁ אֶת

תַּפְלָתוֹ כּמֵאֲמַר און אריינלייגן די געבעט אין א מעשֶׁה, כּשׁוֹבִינוּ ווען מען פארשטייט, כּי נִגְדָר הָדִין אִז מֵעַן הַאֲלֵט שׁוֹיֵן נֶאֱכָן גִּזְרֵי דִין, וואס דעמאלט דארף מען שׁוֹיֵן בעטן אויף א באהאלטענע וועג, וְזוֹה פֿרוּשׁ 'יחד' און דאס איז די טייטש פון די ווארט 'יחד' [צוואמען], שְׂמֵלִבִּישִׁים תַּפְלָתָם אִז מֵעַן לֵייגט אריין די תּפִּלוֹת - כּסְפּוּרִים, יחד אין א מעשֶׁה, 'יחד' אינאיינעם. און דאס זאגט דער פֿסוק 'נְהָרוֹת יִמְחָאוּ כָף' - דורך זיך פֿרייען מיט

זאָלסט אַנצײכענען א צײַכן, שְׁנֵרשֵׁם תּקוּל עס ווערט אַנגעצײכנט די קול, כּלֵב אין הארץ, כּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ: 'לא נִבְרָאוּ רַעֲמִים' וכו' די קול פונעם דונער גראדט אויס דאס

הארץ, ועל יְדֵי זֶה און דורך דעם ווערט מקוים וואס שְׁטײט אין פֿסוק: 'נְהָרוֹת יִמְחָאוּ כָף' 'די טייכן פאטשן מיט די הענטן דאס ווייזט אויף שְׂמַחָה, כּחִינַת שְׂמַחָה אִז מֵעַן ווערט פֿרִייליך, כּנ"ל, אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, אזוי ווי עס שְׁטײט 'וְלִישְׂרֵי לֵב' און פאר די גלייכע הערצער, וואס זענען געווארן דורך דינערן און האבן מער נישט קיין קשיות אויפן אייבערשטן - 'שְׂמַחָה' איז אַנגעגרייט פֿרייד; ווייל נאר אז מען האט נישט קיין קשיות אויפן אייבערשטן איז מען פֿרייליך און מען טוט די מִצּוֹת מיט שְׂמַחָה.

און אז מען טוט די מִצּוֹת מיט א שְׂטאַרקע שְׂמַחָה קען מען וויסן צי מען האלט פאר די גזר דין, אָדער די גזירה איז שׁוֹיֵן פארזיגלט וואס דעמאלט דארף מען שׁוֹיֵן בעטן אויף א באהאלטענעם וועג. און דאס גייט יעצט דער רבי אריינטייטשן אין די ווערטער פון פֿסוק:

זאָגט דער רבי, ועל יְדֵי שְׂמַחָה און דורך

שְׁנֵרשֵׁם תּקוּל כּלֵב, כּמוֹ שְׂנֵאֲמָרוֹ: 'לא נִבְרָאוּ רַעֲמִים' וכו'. ועל-יְדֵי-זֶה: נְהָרוֹת יִמְחָאוּ כָף - כּחִינַת שְׂמַחָה, כּנ"ל, "וְלִישְׂרֵי לֵב שְׂמַחָה".

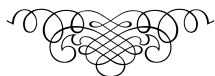
ועל יְדֵי שְׂמַחָה יחד הרים וְרִנְנוּ - רְנָה: לְשׁוֹן תַּפְלָח, כּמוֹ שְׂפָתוֹב (מלכים א' ח): "לִשְׁמַע אֶל הַרְנָה" וכו'. הרים כּחִינַת צַדִּיקִים, הִינּוּ על יְדֵי שְׂמַחַת הַלֵּב יבולין להַתְּפַלֵּל וְלַחֲלֹבֵשׁ אֶת תַּפְלָתוֹ כּמֵאֲמַר, כּשׁוֹבִינוּ כּי נִגְדָר הָדִין, וְזוֹה פֿרוּשׁ יְחָה, שְׂמֵלִבִּישִׁים תַּפְלָתָם כּסְפּוּרִים יחד.

וואס קלאפט אָן אינעם מח 'תבל וישבי
 בה' און גראדט אויס דאס הארץ, 'נהרות
 'מחאו כה' און מען ווערט אזוי פרייליך
 ווען מען טוט א מצוה, 'חד הרים ירננו'
 ביז צו די מדינה פון די צדיקים וואס
 קענען וויסן וואו די גזירה האלט און צי
 מען דארף מתפלל זיין און דאווענען אויף
 די גזירה באהאלטענערהייט, צוזאמען
 מיט א מאמר.

די מצות אליין, 'חד הרים ירננו' - קענען
 וויסן די גרויסע צדיקים וואס זענען
 צוגעגעליכן צו גרויסע בערג [הרים], אויב
 זיי דארפן מתפלל זיין [ירננו], צוזאמען
 מיט א מאמר [יחד], אדער נישט.

דאם איז פֿשט אין פֿסוק:

'במצרות וקול שופר הריעו לפני המלך'
 יי' ווען מען דאווענט מיט כח און א קול,
 'ירעם הים ומלאו' איז דאס אזוי ווי א דונער

מהדורת זועבערמאן

הספר הקדוש הזה נדפס על ידי

מו"ה אהרן זועבערמאן הי"ו

וזוגתו בילא שיינדל תחי'

לעילוי נשמת אביהם

מנחם מענדל בן יהושע

עליו השלום

גלב"ע כ"ד תשרי תשפ"ה

הקדוש ברוך הוא ימלא כל משאלות

לבם לטובה, ויתברכו מפני עליון בבני חיי

ומזוני רוויחא

וזכות רבינו ז"ל ותלמידיו הקדושים יגן

וימליץ בעדם תמיד, אמן כן יהי רצון.

עצרתו אמונה
בזו מיון טויר?

IDFA: 8462765654

יא, מיטן אייבערשטנ'ס הילף!

סיונט אויך אויף עס צו
באקומען וועכנטליך
אויף די פאסט

רופט אדער טעקסט:

718-387-2691

אנעיל צו:

subscribe@kerenhadfusa.org